Tradus după originalul **Confronting the Devil, Magic & the Occult,** Archim. Vassilios Bakoyannis, Orthodox Book Center, Athens 2003

Editura Egumenița
I.S.B.N 973-7952-43-X

Editura Cartea Ortodoxă
I.S.B.N 973-7957-74-1

Arhim. Vassilios Bacoiannis

ÎNFRUNTÂND DIAVOLUL ŞI VRĂJITORIA

Traducere de Ştefan Francisc Voronca

Carte tipărită cu binecuvântarea
Prea Sfinţitului Părinte GALACTION,
Episcopul Alexandriei şi Teleormanului

Editura Cartea Ortodoxă
Editura Egumeniţa
Galaţi 2004

Arhim. Vassilios Bacoiannis

ÎNFRUNTÂND DIAVOLUL ŞI VRĂJITORIA

Distribuție:
SC Egumenița SRL
O.P. 3
C.P. 301
800730 Galați
tel/fax: 0236-326.730
e-mail: bunavestire@geniusnet.ro
www.egumenita.ro

Prolog

Un proverb grecesc zice că: *Diavolul are multe picioare*. El o poate lua pe multe căi, dintre care unele sunt foarte dureroase. De aceea, este cât se poate de capabil să te prindă în orice moment.

Mediumi, ocultism, astrologie ş.a.m.d. sunt căi pe care diavolul calcă.

Cum şi de ce, vom încerca să aflăm acum.

Partea întâi

Visele
Superstițiile
„Deochiul”
Astrologia
Ghicitorii şi vizionarii
Minunile

I.1 Vise

Să credem oare în vise? Dacă aveți un vis care vă spune că vi se va întâmpla ceva rău, oare îl veți lua în serios sau nu-i veți da nici o atenție?

Există vise omenești, vise drăcești și vise trimise de Dumnezeu. Singurele vise adevărate sunt cele trimise de Dumnezeu.

Visele omenești

Săracul la firimituri visează, zice un proverb grecesc. Ce înseamnă acest lucru? Ei bine, înseamnă că ceea ce săracul are în minte (în acest caz, hrana), același lucru vede și în vise. Cu alte cuvinte, orice avem în minte, orice ne deranjează în subconștient se poate transforma în vis. În cartea ei - *Introspecția*, Karen Horney, psihiatru de renume internațional afirmă că visele sunt glasul aspirațiilor noastre.

Visele drăceşti

Diavolul sădeşte tot felul de gânduri în minţile noastre. În această lucrare, cel rău nu se limitează numai la perioada când noi suntem treji, ci continuă şi atunci când suntem adormiţi de-a binelea. Astfel este foarte posibil ca noi să vedem în visele noastre lucruri care vin chiar de la vrăjmaş.

Este firesc ca, prin visele noastre, vrăjmaşul să încerce să ne facă rău, să ne îngrozească, să ne ameninţe şi aşa mai departe. Din acest motiv, noi Îi cerem Domnului în fiecare seară să ne dea *somn uşor şi de toată nălucirea Satanei nestrămutat.*[1]

Visele dumnezeieşti

Şi Dumnezeu poate vorbi oamenilor prin vise. În Sfânta Scriptură găsim o mulţime de exemple de acest fel, precum visele Faraonului tâlcuite de Iosif (Facere, capitol 41).

Cum să deosebim visele

Sfântul Ioan Scărarul ne sfătuieşte şi ne îndeamnă: „Crede numai acelor vise ce-ţi vestesc osândă veşnică şi judecată. Dar, dacă acestea îţi pricinuiesc deznădejde, atunci ele sunt de la dracul”.[2]

Deci:

• Visele drăceşti ne îngrozesc şi ne fac să deznădăjduim.

• Visele dumnezeieşti (singurele adevărate) ne arată osânda şi judecata. Ne trezim din ele îngrijoraţi, neliniştiţi, dar în mod pozitiv, adică în privinţa mântuirii sufletelor noastre.

• Visele omeneşti nici nu ne îngrozesc, nici nu ne aruncă în deznădejde, nici nu ne aduc pocăinţă spre mântuirea sufletelor.

---

[1] Din rugăciunile Pavecerniţei [n. tr.].

[2] *Scara Raiului*, Filocalia românească, 1980, Treapta a treia, *Despre visurile care urmăresc pe începători*, p. 75.

I.2. Superstițiile

În vremurile de demult, superstițiile erau foarte răspândite mai ales în zonele rurale. Acum, când viața în general s-a schimbat atât de mult, multe dintre aceste superstiții sunt pe cale de dispariție. Unele dintre ele încă mai circulă; de acestea ne vom ocupa acum.

Anul Nou

Toată lumea speră că noul an va începe cu bine şi va continua în acelaşi fel. Pentru aceasta, unii dintre noi ne şi rugăm. Totuşi, unii oameni aruncă o privire superstițioasă şi recurg la „farmece”.

Ei inaugurează noul an cu mâncare, băutură şi distracții. Consideră că noul an nu va fi de bun augur dacă nu-l vor întâmpina în spirit de sărbătoare şi cu chefuri. Se tem ca nu cumva anul să fie aducător de necazuri.

Ei joacă cărți sau joacă pe bani, din acelaşi motiv; dacă sunt norocoşi la începutul noului an, întregul an fi unul norocos.

Merg la biserică în ziua de Anul Nou pentru a avea noroc (nu din cuvenita evlavie). Se împărtăşesc, tot pentru a avea noroc (nu „pentru iertarea păcatelor şi viața de veci”).

Cu toate acestea, un nou an intră în viețile noastre în fiecare clipă. Fiecare minut pe care-l trăim este şi un nou an. Astfel că ceea ce se-ntâmplă de Anul Nou se-ntâmplă şi în fiecare minut al zilei. Fiecare clipă este ziua de Anul Nou.[3]

Dacă vreți ca în noul an să vă meargă bine, atunci folosiți acest An Nou continuu, de fiecare zi, într-un mod cât mai avantajos. Faceți bine „aici şi acum”.

[3] Fiecare clipă, minut, an etc. e un microcosmos ce poate recapitula o întreagă existență, viață, eveniment, un întreg macrocosmos aflat cumva în afara noastră; te poți gândi într-o clipită la trecut, poți lua, în consecință, o decizie, şi începe o nouă viață. Pentru slăbiciunile umane şi în memoria unor evenimente, Dumnezeu a rânduit anumite perioade bine definite care iau, în general, forma unor sărbători. Omul păcatului a rânduit şi el, de-a lungul timpului, perioadele, sărbătorile lui. Hristos a binevestit anul bineplăcut Domnului (Luca 4, 19); în acest an noi ne aducem aminte să prăznuim pe, să ne facem contemporani în mod tainic cu Hristos, cu viața Lui. Acesta este anul cel adevărat, pe care noi, printr-o fulgerare de-o clipă sau de-un an, suntem datori să-l actualizăm în viața noastră, ca o comuniune cu Hristos, şi ca sens al vieții noastre [n. tr.].

Întâlniri cu ghinion

Dacă dimineața vă aflați pe drumul către locul de muncă şi se-ntâmplă să întâlniți un infirm, un orb – sau, în Grecia, un preot! – se poate să priviți întâlnirea ca pe un semn rău.

De fapt, „semnul rău” nu este întâlnirea cu pricina. Este propria voastră credință şi superstiție. Este un semn sigur al faptului că vă aflați într-o profundă înşelare.

Sfântul Ioan Gură de Aur zice că felul în care îți merge în acea zi nu depinde de cel pe care-l întâlneşti prima dată dimineața. Ziua îți va merge rău atunci când trăieşti în păcat. Aşa că, atunci când pleci de acasă, fereşte-te de întâlnirile cu păcatul.[4]

La nunți

Atunci când superstițioşii au de gând să se însoare, primul lucru de care vor să se asigure e acela ca nunta să nu cadă într-o zi „cu ghinion”, precum ziua de vineri sau data de 13. Aceasta, după Sfântul Ioan Gură de Aur, nu este numai o gândire prostească, ci chiar una drăcească. Pentru ei, fericirea depinde de date şi nu de strădaniile personale. Un proverb grecesc zice că *Fiecare zi este a lui Dumnezeu,* iar acesta este modul în care trebuie să o privim.

Unii oameni întreabă: „Se cuvine ca doi frați să se căsătorească în acelaşi timp?”

Ceea ce contează aici este învățătura Bisericii, iar Biserica nu interzice acest lucru. „Se cuvine oare - întreabă ei - ca aceeaşi familie să aibă o înmormântare şi o nuntă în aceeaşi lună (sau în şase luni)?” Acelaşi lucru se aplică şi aici: Biserica nu interzice acest lucru.

După naşterea unui copil

Există o diversitate de superstiții legate de femeile lăuze. De pildă:

- Nu este bine ca noile mame să călătorească înainte de ziua a patruzecea.
- Nu este bine ca noile mame să iasă noaptea afară şi aşa mai departe.

Singurul lucru stabilit de Biserică este că femeii nu-i este îngăduit să intre în biserică, nici, bineînțeles, să se împărtăşească înainte de slujba din ziua a patruzecea.

[4] Cf. Ieromonah Benedict, *Diavolul şi magia*, Nea Skiti, Sfântul Munte Athos, 1997.

La înmormântări

Iată câteva din superstițiile asociate cu înmormântarea:

• Unii oameni cred că este semn rău să te uiți atunci când un mort este scos din casă.

• Unii sparg un obiect, adesea o farfurie, pentru a îndepărta nenorocirea (de parcă moartea s-ar teme de farfuria spartă!).

• Alții se rup de Biserică timp de un an de zile! – din nou, de parcă ruperea de Biserică timp de un an va fi de natură să înlăture răul.

Iată cum lucrează răul, iată, de fapt, cum vine. Răul aduce răul. Sfântul Nicodim Aghioritul zice: „Ce faci, om nesocotit? Nu ştii că prin aceea că nu te duci la biserică te faci vrăjmaşul lui Dumnezeu şi al sfinților Săi? Te pui în vrăjmăşie cu El pentru că una din rudeniile tale a murit? Şi cine eşti tu, care te războieşti cu Dumnezeu, Care face totul pentru binele nostru, atât în viața cât şi la moartea noastră?”.

I.3.Ochiul pizmaş (Deochiul)

Lucrarea diavolului

Atunci când o persoană invidioasă vede ceva bun la alta, ea va suferi. În cazul diavolului se întâmplă acelaşi lucru. Diavolul şi invidioşii îi pizmuiesc pe ceilalţi, care fac binele. Aceasta este caracteristica lor comună. Diavolul o exploatează din plin. Se foloseşte de ea pentru a-şi extinde răutatea şi la alţii. Cu alte cuvinte, o privire perspectivă pizmaşă devine un comportament sau o călăuză prin care se răspândeşte otrava diavolului. „Deochiul - zice Sfântul Vasile cel Mare - este o acţiune a diavolului săvârşită de oamenii pizmaşi." Într-o rugăciune a Sfântului Vasile se cere: „...risipeşte orice lucrare a diavolului, orice atac drăcesc".[5]

Aceasta înseamnă că ochiul pizmaş NU este, de exemplu, o banală durere de cap, o ameţeală obişnuită sau altceva. Hotărât, este ceva TERIBIL, ceva îngrozitor, ceva de nesuferit, ceva DRĂCESC. Martori oculari relatează că un sătean avea un cal frumos. O persoană invidioasă, uitându-se la el, a zis: „Ce cal frumos!", iar animalul a căzut mort chiar atunci. Este cu siguranţă o acţiune a diavolului.

Povestea de mai sus scoate în evidenţă faptul că numai cei plini de răutate au acest deochi în ei: „Risipiţi orice otravă a oamenilor stricaţi şi pizmăreţi" (din *Rugăciunea împotriva pizmei*).[6]

Pe cine vatămă „deochiul"?

Evident, fiindcă deochiul este o acţiune a diavolului, el poate vătăma pe oricine care este lipsit de apărare, care nu este înzestrat cu armele necesare înfruntării diavolului şi a meşteşugirilor sale: rugăciunea, postul, spovedania şi Dumnezeiasca Împărtăşanie.

Iată de ce:

- Sfinţii nu sunt vătămaţi.
- Preoţii, de asemenea, nu sunt vătămaţi (din pricina preoţiei).
- Nu sunt vătămaţi nici credincioşii care iau parte la viaţa liturgică a Bisericii.

Izgonirea „deochiului"

Rugăciunea

Dat fiind faptul că deochiul este o acţiune a diavolului, este trebuinţă de o rugăciune specială pentru a-l exorciza. Biserica Ortodoxă a stabilit o rugăciune deosebită împotriva deochiului, prin care diavolul este alungat.

---

[5] Rugăciune a Sfântului Vasile cel Mare împotriva deochiului.
[6] Vezi *Molitfelnicul.*

Rugăciunea este citită **numai** de către preot.

Tentative păcătoase de exorcizare

Să presupunem că ați fost afectați de deochi şi, în loc să vă duceți la un preot, vă duceți la o femeie „specializată” în astfel de cazuri. Dacă faceți aceasta, atât voi cât şi femeia săvârşiți un păcat.

Păcătuiți prin aceea că dispreţuiți pe slujitorul numit de Dumnezeu (preotul), mergând şi bătând la uşa unui străin, iar femeia aceea subminează poziția preotului.

Pentru a fi mai clar:

Laicii, ca unii care nu sunt hirotoniți, nu au dreptul să facă semnul crucii asupra altor oameni într-un mod sacramental. De ce nu-ți faci singur semnul crucii? De unde această sfințenie în mâinile acestor oameni?

Deoarece nu sunt preoți, este evident că nu pot săvârşi nici o Taină, precum, să zicem, Taina Mirungerii. Cu toate acestea, unele femei îndrăznesc să facă aceasta. Îşi „sfințesc” singure puțin ulei şi-şi fac semnul crucii cu el! V-ați întrebat vreodată de ce nu folosesc ulei dintr-o candelă?

În ritualurile lor, acestea amestecă cuvinte bisericeşti cu altele, din altă parte (adică de la diavolul). Oare rugăciunile Bisericii au nevoie de o întărire venită de la cele ale diavolului? În final, care cuvinte vor da roade? Cele ale Bisericii sau cele ale diavolului? Oare Domnul va da vreo atenție rugăciunilor spurcate?

Şi să nu spui: „Dar, de îndată ce femeia m-a exorcizat, m-am simțit din nou bine”.

- Poate fi pe fond psihologic.
- Poate să fi fost diavolul acela care te-a făcut bine.

Un prilej de luare aminte

Pe 2 martie 1998, un oarecare domn din Patras, Grecia, mi-a spus despre ceea ce i s-a întâmplat cu cincisprezece ani în urmă. Pe scurt:

De la vârsta de 14 ani, familia lui îl ducea periodic pentru a fi exorcizat. Dar acesta era doar un pretext de care diavolul voia să se folosească. El a început să aibă puterea deochiului. Celor pe care-i admira[7] li se întâmpla câte ceva rău. Putea, de exemplu, să se uite la o femeie care merge pe stradă, iar aceasta să se împiedice sau să-şi scrântească piciorul.

În Joia Mare din anul 1983, el a participat la Denia Patimilor din seara respectivă la biserica Sfântul Spiridon, în Aigaleo. Deodată, în momentul cel mai important al slujbei, s-a simțit rău. Mintea i s-a încețoşat cu totul. Comunitatea a început să se clatine în fața ochilor lui. În acelaşi timp, l-a cuprins o transpirație rece. Nemaiputând sta în picioare, a ieşit afară. O femeie – cea care adesea îl „exorciza” - s-a luat după el. Apropiindu-se de el, l-a întrebat ce s-a întâmplat. A început apoi să-l „exorcizeze” din nou, zicând nişte „rugăciuni” ciudate, care nu erau decât invocații către draci.

În clipa aceea, acest domn a observat ceva care l-a şocat profund. Fața femeii se schimbase. Înfățişarea-i devenise atât de oribilă, încât nici nu te puteai uita la ea. În acelaşi timp, pe fața ei apăruse o strâmbătură ciudată. Gura îi semăna mai mult cu un bot de fiară sălbatică. Din poalele rochiei a scos *un farmec pentru noroc*. „Ia asta - îi spune acestuia. Poartă-l şi nimic nu te va vătăma.”

[7] Adică pe care îi deochea [n. tr.].

El „şi-a revenit...” cu ajutorul invocațiilor ei satanice (adică cu ajutorul diavolului).

După această experiență de neuitat, omul n-a mai pierdut mult timp şi s-a dus direct la spovedanie. Şi-a recăpătat pacea sufletului şi, ceea ce-i mai important, a încetat să-i mai deoache pe oameni.

I.4.Astrologia

Aceasta se poate împărți în două categorii:

Zodiacul - acesta are de-a face cu luna în care ne-am născut.

Horoscoapele - acestea sunt zilele din calendar care depind de poziția stelelor.

Zodiacul

Descriere

Există douăsprezece semne (unul pentru fiecare lună). Ele se numesc: Balanță, Berbec, Scorpion şi aşa mai departe. Oamenii care se interesează de acestea cred că, depinzând de luna în care s-au născut, ei vor depinde de un semn zodiacal. Iar depinzând de semnul corespunzător ei vor avea caracterul aferent. Cu alte cuvinte, ceea ce eşti nu depinde de tine, ci de semnul tău zodiacal.

Influența fiecărui semn începe în jurul datei de 21 a fiecărei luni, continuând în luna următoare; de pildă, Scorpionul aparține lunii noiembrie. Acesta „îşi exercită influența" începând cu ziua de 23 octombrie şi se sfârşeşte pe 22 noiembrie. Astfel, dacă ar fi să te naşti în acest răstimp (chiar la ora 24 fără un minut în ziua de 22 noiembrie), atunci vei avea caracterul asociat cu Scorpionul, a cărui trăsătură este perfidia!

Fireşte, nu se poate spune că este vina ta că eşti aşa. Eşti o victimă! Semnul este de vină, momentul naşterii. Ar fi fost altfel dacă mama şi-ar fi început travaliul ceva mai devreme, ai fi fost născut cu un minut înainte de ora 24, pe 20 octombrie, ai fi fost în Balanță. În acest caz ai fi fost diferit ca persoană, ai fi avut o fire diferită. Ai fi fost cinstit şi bun, toate din pricina bunului tău semn zodiacal.

Dacă un prieten de-al tău are acelaşi semn, atunci el sau ea va avea acelaşi caracter ca şi tine. Dacă există vreo diferență, aceasta s-ar datora faptului că ați fost născuți în zile diferite (*horoscop* vine din greceşte şi înseamnă „a te uita la ceas").

Întrebări

Dar, despre gemeni - care au acelaşi semn zodiacal şi acelaşi horoscop, dar, cu toate acestea, sunt diferiți - ce putem spune? Unul poate fi temperat, altul mai mânios; unul poate fi nesincer, altul cinstit şi aşa mai departe. În acest caz, ce pretenții am putea avea de la zodiac şi horoscop?

Pe de altă parte, unii oameni au semne zodiacale diferite, dar, cu toate acestea, manifestă însuşiri de caracter asemănătoare. Cum putem explica acest fapt prin prisma zodiacului?

Să zicem că există gemeni identici, cu acelaşi semn zodiacal, acelaşi horoscop şi aceleaşi însuşiri. Unul este la fel de avar şi vulgar ca şi celălalt. Dar unul dintre ei „vede lumina" şi devine milostiv, credincios creştin, chiar monah sau monahie. Cu toate acestea, celălalt rămâne la fel ca mai înainte. Cum poate fi explicat acest lucru?

Dacă, de exemplu, eşti Scorpion şi vrei să scapi de presupusa perfidie asociată acestui semn, pot oare oamenii să creadă că semnul zodiacal în sine te-ar putea împiedica de la a face aceasta?

Pe scurt

• Personalitatea noastră nu se formează şi nu este formată de factori externi care acționează independent de voința noastră, ci de factori interni, precum modul de gândire şi voința liberă.

• Vai de „soarta" noastră, dacă am fi nişte roboți controlați, dependenți de obiecte neînsuflețite (semne zodiacale şi horoscoape)!

Horoscoapele

Cei ce se ocupă cu astrologia consideră că horoscopul pentru fiecare în parte determină evenimentele de zi cu zi pe care le trăim (viața) şi chiar viitorul! Cu alte cuvinte, orice ți s-ar întâmpla de-a lungul vieții este scris în horoscop. Aşa că n-are nici un rost să ne facem probleme sau să tânjim după un viitor mai bun. Astrologii care vă cercetează horoscopul vă pot spune ce soartă veți avea. În Grecia era cineva care-şi făcea reclamă astfel: „Prin horoscopul tău, îți pot prezice cursul vieții". Prostii!

Luați aminte aici. Oare tu, persoană cu cap, rațională, te vei încredința de viitorul tău cu ajutorul unui obiect neînsuflețit, şi NU prin credința în Pronia lui Dumnezeu? În primul caz, dacă horoscopul îți aduce ceva rău, nu-ți vei permite să reacționezi cumva sau să-l respingi. Dar, dacă Dumnezeu îți aduce ceva „rău", murmuri şi te plângi. Ai fi în stare să-L respingi şi pe Dumnezeu! Dar pe horoscopul tău nu...

Nu-i aşa că n-ar strica un strălucit exemplu de credință? Nu-i aşa că n-ar strica un admirabil exemplu de dreaptă socoteală?

Cei care cred în horoscop, n-au nici credință şi nici nu sunt raționali. Oamenii care cred în horoscop sunt aceia care n-au credință şi nici dreaptă socoteală.

Este oare cu putință?

Stelele sunt neînsuflețite. Şi asta nu e tot. Ele se află la milioane de ani lumină. Dacă ar avea ochi, ar vedea uriaşul pământ ca pe o mică aşchie sau nu l-ar vedea deloc. Închipuiți-vă cum v-ar vedea pe voi, cei care trăiți pe această aşchie. V-ar vedea ca pe ceva minuscul: chiar ni se cere să credem că stelele care sunt NEÎNSUFLEȚITE, moarte, pot fi „deranjate" pentru chestiuni legate de viitorul a ceva aşa de minuscul?

În plus, iată o dovadă practică: la sfârşitul anului 1987, astrologii au prezis „soarta" unor personalități proeminente pentru anul 1988.

• Puternicului Mihail Gorbaciov i-au spus: „În 1988, el va divorța de soția lui - Raisa. Ei bine, nu s-a întâmplat. Ei încă rămăseseră un cuplu fidel, când, în 1999, doamna Gorbaciov a murit.

• Cristinei Onassis i-au prezis: „În 1988, ea se va căsători". În 1988, Cristina Onassis a murit!

• Girolamo Cardano (1501-1575) a fost un eminent matematician, medic şi, notați, astrolog. El a stabilit horoscoapele pentru mai mulți oamenii celebri, apoi pentru sine însuşi. Anticipând că va trăi 75 de ani, şi având o sănătate foarte bună în

momentul plinirii vremii, el şi-a salvat reputaţia printr-un tertip foarte simplu: sinuciderea!

Deşi în vremea lui Cardano era un lucru obişnuit ca oamenii de ştiinţă să creadă în astrologie, astăzi nu mai este aşa. O sută nouăzeci şi doi de oameni de ştiinţă din toată lumea, dintre care nouăsprezece au luat premiul Nobel, s-au opus astrologiei, descriind-o ca fiind „mitologie". Cu toate acestea, unele sărmane suflete încă mai cred că este „înţelepciune".[8]

---

[8] Aceste „sărmane suflete" constituie mai ales o parte din masa manipulabilă de oameni, atenţi la „informaţiile" ce se scurg din mass-media, cei care se lasă „raţionalizaţi" de alţii spre paguba propriei conştiinţe de sine. La horoscoape şi la alte promisiuni – fie ele de ordin social, politic sau cultural – pentru o viaţă „mai bună" sunt atenţi în general cei care privesc această viaţă ca fiind singura realitate posibilă: oameni ce se simt „aruncaţi în lume", în mreaja influenţelor „demo[no]cratice"de tot felul. Numai Cel ce a creat această lume - căreia i-a dat un sens precis – ca oamenii care trăiesc în ea să se ridice deasupra tuturor determinismelor – ne poate salva din toate mrejele şi horoscoapele acestei lumi [n. tr.].

I.5.Ghicitori şi vizionari

„Vizionarii”

Mediumii şi oamenii care prezic viitorul folosind frunze de ceai sau zaţ de cafea afirmă sus şi tare că au „darul” depistării unei anumite persoane sau a faptului că o anumită familie a fost blestemată şi că ei pot afla cine a blestemat-o. Să fim serioşi, nu cumva aceştia îşi bat joc pur şi simplu de oamenii obişnuiţi?

Răposatul Arhimandrit Haralambos Vasilopoulos[9] a fost duhovnicul multor asemenea înşelători care s-au pocăit; el obişnuia să-i întrebe:
- „De ce te-ai amestecat în lucrarea diavolului?”
- „Pentru bani”, răspundeau ei.
- „Când clienţii voştri vă întrebau ceva, ce le răspundeaţi?”
- „Pur şi simplu îi prosteam.”

Aceştia mărturiseau cu toată sinceritatea că înşelau oamenii. „În spatele mediumilor (ş.a.m.d.) nu veţi găsi decât înşelăciune şi lăcomie”, notează răposatul preot în observaţiile sale.[10]

Aceşti amatori într-ale ocultismului se mai laudă şi cu faptul că-ţi pot găsi o persoană sau un obiect. Chiar aşa?! Dacă sunt aşa de isteţi în a găsi oameni, de ce nu-şi folosesc puterile pentru a ajuta poliţia să-i găsească pe cei care sunt un pericol pentru societate?[11] Există o mulţime de recompense pentru găsirea oamenilor căutaţi. Aceasta ar putea fi o afacere foarte prosperă!

Fără îndoială că ar vrea, dar nu pot. Tot ce pot face este să-i prostească pe oameni.

În 1969, în Atena, era un om care iubea cu foc o femeie măritată. Era foarte pornit să se căsătorească cu ea, dar ea nici nu voia să audă. Într-o zi, i-a făcut o festă şi a convins-o să se urce în maşina lui. A dus-o până la Muntele Parnassos. Bineînţeles că a încercat totul pentru a o convinge să se răzgândească, dar ea era de neînduplecat. Urmarea a fost aceea că, la un moment dat, a smucit volanul în aşa fel încât a deviat către o stâncă, care i-a trimis drept la moarte pe pietrele din adâncul prăpastiei adânci de 700 de metri.

Acasă, familia aştepta ca femeia să se întoarcă. A trecut o zi, a trecut alta. Nici un semn de la ea.

Mama ei a făcut apel la un medium. L-a plătit frumos. Tot ce voia era să afle unde se află fiica ei. Răspunsul a fost următorul: „Fiica ta este bine şi în viaţă. În acest moment ea se plimbă pe o stradă aproape de Pireu”.

Atunci când vizitaţi „vizionari” ca aceştia, vă costă... Îşi bat joc de voi şi, în plus, îi mai şi plătiţi. Le daţi o grămadă de bani şi totul pare în regulă. Nici nu puneţi la socoteală. Dar dacă un preot ar veni şi v-ar citi o slujbă, acestuia îi daţi ceva acolo, „puţin”, după care nu mai încetaţi a vă plânge de faptul că trebuie să-l plătiţi.

---

9 Vezi cartea lui: *Există magie?*, p. 18.

10 Ibid., p. 18.

11 Există totuşi anumiţi *mediumi* folosiţi de poliţie în cazuri greu de rezolvat. Poliţiştii care le cer ajutorul sunt interesaţi să afle cu orice preţ cine este autorul unei crime sau al unei spargeri. Nu îşi dau seama că şi diavolul joacă rolul *justiţiarului* atunci când ştie că oamenii îi pică în cursă.

„Ghicitorii”

Oamenii care citesc în frunze de ceai, în zaţ de cafea, în cărţi şi aşa mai departe, spun că pot prezice viitorul.

De parcă ar fi cu putinţă ca secretele tale şi viitorul tău să fie conţinute de o ceaşcă sau un pachet de cărţi (mai degrabă un pachet de minciuni)! Dacă aceştia nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat în trecut, cum pretind ei că pot prezice viitorul?

Aminteşte-ţi: dacă-i vizitezi, plăteşti. Deci vor bani. Pentru ce? De ce nu-şi folosesc puterile pentru a „prezice” numărul câştigător de la loterie sau să parieze pe fericitul rezultat al unui meci de fotbal sau al unei curse de cai? Dacă ar face acest lucru, n-ar mai fi nevoiţi să ceară bani de la clienţi.

Ar vrea din tot sufletul, dar nu pot. Tot ce pot face e să fie gata să dea de naivi.

Sfântul Ioan Gură de Aur le spune celor care cred în astfel de prostii următoarele: „Aduceţi-mi pe unul din aceşti ghicitori şi faceţi-l să-mi spună ce se va întâmpla mâine”.[12]

Ceea ce s-a întâmplat cu un medium...

Aşa cum zicea mai sus părintele Haralambos, „în spatele mediumilor (şi a altora) se află în primul rând înşelăciune şi lăcomie”. Acesta este primul aspect. Dar mai sunt şi altele.

La o şedinţă de spiritism, Victor H. Ernest, un binecunoscut fost medium, a întrebat un spirit rău dacă crede că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, dacă El este Mântuitorul lumii, dacă a murit pe cruce şi dacă Şi-a vărsat sângele pentru păcatele noastre. Dintr-o dată, unul din ceilalţi mediumi, care se afla în transă adâncă, a sărit ca ars de pe scaun. Dar asta n-a fost tot. A căzut grămadă pe podea, ţipând atât de tare de parcă ar fi suferit de o durere de nesuportat. Ernest ne spune că şi-a revenit numai după ce i s-a acordat primul ajutor.

De ce s-a tulburat atât de rău acest medium (diavolul din el)? De ce l-a cuprins isteria? De ce a leşinat? De ce a suferit atât de mult?

A fost pentru că ceilalţi vorbeau despre duşmanul său: Iisus Hristos (şi Crucea).

După aceasta, Ernest n-a mai avut de-a face cu „şedinţe de spiritism.” În plus, s-a pocăit şi s-a întors la Hristos.

Concluzie

În spatele mediumilor şi a altora de acest fel, în primul şi-n primul rând este Satana. Cu alte cuvinte, toţi aceşti ghicitori şi vizionari lucrează pentru diavol. Ei îi fac voia orbeşte.

[12] Omilia a 8-a la II Timotei.

I.6.Minunile

De se va ridica în mijlocul tău prooroc[13]

Domnul a spus că dacă un (fals) prooroc (adică un şarlatan) face semne şi minuni, să nu ascultăm de el (ca nişte copii). Să nu fim purtaţi ca o frunză în vânt. Să nu credem în alţi dumnezei. Staţi neclintiţi în Domnul (cf. Deut. 13, 1-3).

Domnul Dumnezeul vostru vă ispiteşte prin aceasta, ca să afle de iubiţi pe Domnul Dumnezeul vostru din toată inima voastră şi din tot sufletul vostru (Deut. 13, 3).

Deci este cu putinţă ca mediumii sau alţii asemenea să poată, cu îngăduinţa lui Dumnezeu şi cu puterea celui rău, săvârşi „minuni”. Iată câteva dintre ele:

„Comunicarea” cu morţii

Există unii oameni cărora li se frânge atât de mult inima pentru pierderea persoanei iubite încât merg la un medium (adică la diavolul) pentru a auzi glasul celui răposat, pentru a vorbi cu el şi a găsi un fel de uşurare. Oare chiar aud glasul celui mort? Victor H. Ernest, un fost medium din care am citat mai sus, a răspuns fără menajamente: vocea pe care ei o aud nu este cea a persoanei iubite, ci a diavolului. Iar sărmanii nefericiţi rămân cu iluzia că se află în contact cu sufletul persoanei decedate!

Telepatia

Există două feluri de telepatie:

a) Citirea gândurilor altora

După Victor H. Ernest, aceasta se întâmplă atunci când inteligenţa unei persoane se află mână în mână cu spiritul rău sau când întreaga persoană se află sub stăpânirea spiritului rău. Doreen Irvine, o fostă prostituată şi stripteuză, care a fost încoronată ca regină a vrăjitoarelor din Europa, nu avea nici o dificultate, ca o satanistă ce era, în a citi gândurile altor oameni.

b) Vederea a ceva ce se întâmplă departe, într-un vis sau într-o transă

Doi oameni aflaţi la o şedinţă organizată de Ernest puteau citi principalele titluri din ziarele de dimineaţă, în vreme ce acestea încă se mai tipăreau, deci cu câteva ore înainte de a fi aduse la vânzare. Unii, aflaţi la un nivel mai „avansat”, pot vedea în casele voastre de parcă ar fi cu o cameră de luat vederi, putând găsi obiecte ascunse etc.

„Minuni” cu foc

---

[13] Deut. 13, 1: *...sau văzător de vise şi va face înaintea ta semn şi minune* [n. tr.].

Cu câţiva ani în urmă, în Kalamata, un ocultist a făcut în faţa publicului următoarea „minune”: şi-a tras linii pe mână cu o ţigară aprinsă fără a simţi vreo durere.

Ceva asemănător se întâmplă şi în satul Ayia Eleni din Nordul Greciei, de sărbătoarea Sfinţilor Constantin şi Elena. Un grup de oameni, ţinând în mâini icoane ale sfinţilor, dansează în picioarele goale pe cărbuni aprinşi fără a se arde deloc.

Victor H. Ernest zice că nu este vorba de o iluzie. El afirmă că cei care calcă pe foc, chiar păşesc pe cărbuni aprinşi, câteodată chiar pe lavă topită. De fapt călcatul pe foc, continuă el, este o predare totală a acestor practicanţi puterilor întunericului.

„Baloane de săpun”

Cu ceva vreme în urmă, pe strada principală din oraşul Patras, Grecia, un magician, ajutat de spiritele rele, făcea scamatorii. Prin diferite invocaţii, erau ridicate în aer scaune şi mese de parcă erau din hârtie. Mulţimi mari de oameni se adunau să vadă acest spectacol diavolesc. Dar, prin Pronia lui Dumnezeu, un anume preot din oraş, părintele A. K., a trecut pe acolo şi a făcut semnul crucii asupra acestor mese şi scaune zburătoare. Acestea au căzut la pământ, rămânând acolo neclintite, în ciuda eforturilor repetate ale ocultistului de a le mişca. Puterea crucii o făcuse neputincioasă pe cea a spiritelor rele.

Concluzie

Indiferent de cât de impresionante sunt „minunile” săvârşite de agenţii Satanei (mediumi, magicieni etc.), aceştia nu sunt în stare să se împotrivească puterii şi prezenţei crucii. Se risipesc. Dispar ca nişte baloane de săpun. Şi chiar aşa şi sunt...

Partea a doua

Diavolul
Posedare sau Boală mentală?
Stăpânitorul acestei lumi
Invitație la diavol
Arme împotriva diavolului
Exorcismul

II.1.Diavolul

Posedarea demonică

Cea mai bună dovadă a existenței diavolului este persoana demonizată. Pentru oricine nu crede în existența diavolului, noi afirmăm: „Veniți şi vedeți. Veniți şi vedeți diavolul viu înlăuntrul persoanei demonizate".

Suferință

Posedații (atunci când îi apucă convulsiile) devin de nerecunoscut: fața li se schimonoseşte, capul li se suceşte, gura li se cască larg. Limba le iese afară, iar victimele urlă. Este într-adevăr o priveliște îngrozitoare.

Aflat în această stare, un demonizat este capabil de a vă descoperi toate „isprăvile" [adică păcatele]. Şi nu la modul general şi vag, ci exact, cu detalii. Fără a vă cunoaşte, el vă poate spune, de exemplu, numele pe care-l purtați, unde erați şi ce făceați cu o seară în urmă şi cu cine erați. (E demn de luat în seamă faptul că, dacă v-ați spovedit unui preot, demonizatul nu mai este capabil să facă aceasta.)[14]

Întrebări

• Cum ajung să vă cunoască secretele?
• Din ce pricină păcatele spovedite nu pot fi văzute?

Tremurul

Totuşi, în timpul convulsiilor, ei manifestă alte simptome.
• La Dumnezeiasca Liturghie simt de parcă ar fi luat foc (deşi atunci când văd foc nu simt acest lucru).
• Înaintea Preasfintei Cruci se simt de parcă ar fi tăiați în bucăți (deşi atunci când văd cuțitul măcelarului nu se tem).
• Atunci când un preot face semnul crucii asupra lor cu „copia" folosită de el la Dumnezeiasca Liturghie pentru a tăia Agnețul, ei simt de parcă carnea le este sfâşiată. Un preot a făcut acest lucru, iar demonizatul a urlat: „De ce-mi înfigi acea lance în carne? De ce scoți lancea şi-mi sfâşii carnea?" (Deşi aceeaşi persoană putea atinge tăişul unui cuțit ascuțit fără a urla).
• Atunci când privesc sfintele moaşte, simt de parcă ar fi aruncați în foc.

Întrebări

• De ce se tem demonizații de Dumnezeiasca Liturghie şi nu se tem, în schimb, de chirurgia cardiacă?

---

[14] Diavolul nu mai are nici o putere deoarece cel spovedit s-a „baricadat" în spatele harului Duhului Sfânt, în timp ce persoana nespovedită, adică cel din tabăra dracilor, care s-a făcut sălaş şi aliat al lor, se află „la mâna lor" [n. tr.].

• De ce se tem de Preasfânta Cruce, care, în fond, se compune numai din două bucăţi de lemn şi nu se tem de cuţitul măcelarului?

• Cum se face că, atunci când li se face semnul crucii, simt de parcă ar fi tăiaţi pe viu?

• Cum se face că se tem de moaştele sfinţilor, precum de Sfântul Gherasim, un sărman monah lovit de sărăcie, care era plin de dragoste şi, cu toate acestea, nu se tem de rămăşiţele criminalului Lenin, care a măcelărit milioane de compatrioţi?

„Ceva...”

Toate cele de mai sus ne arată că ceva se întâmplă cu persoana demonizată, care este vădit deranjată de Sfânta Cruce, de Dumnezeiasca Liturghie şi de moaştele sfinţilor noştri. Iar acest „ceva” este tocmai lucrul care vă poate descoperi păcatele ascunse, în cazul în care nu le-aţi mărturisit.

Pentru noi, creştinii, acest „ceva” este diavolul. Dar despre necredincioşi, ce să spunem? Oare pun pur şi simplu totul pe seama parapsihologiei şi termină cu toată povestea?

Există, desigur, acei oameni de ştiinţă care afirmă că toate acestea vor fi într-o zi explicate de zeiţa „ştiinţei”. Sunt siguri de asta. Deşi poate că nu va fi cazul, deoarece e ceva de domeniul viitorului, şi, atunci, de ce sunt aşa de siguri? Ce fel de logică este aceasta? Dar n-are rost să ne batem capul prea mult. Dacă în viitor ştiinţa va demonstra că acest ceva este într-adevăr diavolul, oare atunci vor crede?

Sălbăticia diavolului

Demonizaţii demonstrează exact cum se manifestă sălbăticia diavolului şi cu câtă cruzime îi chinuie pe oameni. Iată câteva ipostaze:

Tatăl al cărui fiu era demonizat I-a zis lui Hristos: *Şi oriunde-l apucă, îl aruncă la pământ şi face spume la gură şi scrâşneşte din dinţi şi înţepeneşte. Şi am zis ucenicilor Tăi să-l alunge, dar ei n-au putut* (Marcu 9, 18). Unii „atotcunoscători” explică acest fapt prin a spune că băiatul era epileptic. Dar la fel era şi Iulius Cezar, care a trăit înainte de Hristos. Oamenii din lumea veche cunoşteau diferenţa dintre epilepsie şi demonizare. Nu erau atât de „înapoiaţi”, cum ne place nouă să spunem.

Un alt demonizat nu stătea niciodată pe acasă, ci pribegea în locuri pustii şi cimitire. Vară sau iarnă, el mergea complet dezbrăcat (cf. Luca 8, 27-39).

Un altul se arunca în foc pentru a fi ars, în vreme ce altul se arunca în apă (Matei 17, 16).

Cei doi demonizaţi din ţinutul Gadarenilor erau „foarte cumpliţi”. Erau atât de sălbatici şi agresivi încât nimeni nu se putea apropia de ei. Erau o povară pentru vieţile oamenilor.

Puteri nefireşti

Dacă un criminal este arestat de către poliţie şi încătuşat la mâini, atunci, indiferent de cât de puternic este, nu poate rupe legăturile. Cum s-ar spune, mâinile lui sunt legate. Dar acest lucru nu se aplică şi în cazul demonizaţilor. Dacă au cătuşe la mâini, chiar dacă sunt imobilizaţi, ei ar fi în stare să rupă cătuşele. Sfântul Luca ne spune în Evanghelia sa că demonizatul din Gadara *era legat în lanţuri şi în obezi, (...)*

sfărâmând legăturile, era mânat de demon, în pustie. Era complet imobilizat, dar, în ciuda acestui fapt, el rupea lanțurile!

Nu omul a fost acela care a rupt lanțurile, ci diavolul care sălăşluia în om. Aceasta demonstrează foarte clar faptul că diavolul are puteri supraumane. Astfel că el poate lucra semne şi minuni. Dacă ar vrea, el ar putea:

• Să aducă un uragan pentru a distruge case şi a dezrădăcina copaci.
• Să stârnească o furtună în stare să scufunde toate vasele din zonă.
• Să înece oamenii şi animalele.
• Să producă un cutremur în stare să dărâme sate şi oraşe.

Dar nu o face. De ce? Oare nu i-ar place să vadă totul răsturnat? Cu siguranță că da, dacă ar putea. Este împiedicat de face acest lucru de Dumnezeu. Dacă Dumnezeu n-ar ține sub control furia drăcească, i-am vedea pe draci jucându-se cu pământul ca şi cu o minge.

Cum se luptă cu noi?

Urâtorul de oameni diavol nu se luptă cu arme văzute şi care fac zgomot (pietre, bâte etc.), ci cu arme silențioase, nevăzute. UNA dintre acestea sunt GÂNDURILE. El ne vâră gânduri rele în minte pentru ca noi să le punem în practică. Dacă gândurile rele nu prind rădăcină[15], el se va lupta cu noi, chipurile, cu gânduri presupus bune, pentru a ne înrobi voia.

Acestea fiind spuse, o oarecare nelinişte trebuie că ne cuprinde, clipă în care trebuie să ne întrebăm:

• Oare prin ceea ce aveți în minte, se află şi semințe înțelegătoare sădite de diavol? Nu cumva vi se spune cu înşelăciune, că acestea sunt, chipurile, gânduri bune?

• Nu cumva, propria ta filozofie de viață şi de moarte (pe care o crezi corectă) este în realitate o schemă de gândire provenită de la diavol?

• Nu cumva chiar gândurile voastre asupra unor teme duhovniceşti, ca creştini ortodocşi, sunt, în realitate, gânduri de la diavol? Probabil.

De un lucru puteți fi sigur: diavolul nu a făcut o excepție din VOI.

---

[15] Gândurile bune prind rădăcină dacă stăm de vorbă sau ne însoțim cu ele; însoțirea cu ele e foarte adesea sinonimă cu acceptarea lor, care e una cu înrădăcinarea în minte; cel luminat de Dumnezeu îşi dă seama rapid de natura acestor gânduri. Gândurile rele se resping, fie prin înlocuirea lor cu gânduri bune - prin oferirea lor lui Dumnezeu, ca „ardere de tot" –, fie prin rugăciune, fie prin lupta directă împotriva lor, care însă, după predania Bisericii, este specifică celor sporiți în războiul duhovnicesc [n. tr.].

II.2.Demonizare sau boală psihică?

Obişnuitele simptome

Cu siguranţă că este cu putinţă ca o persoană bolnavă psihic sau care suferă de nervi să manifeste aceleaşi simptome întâlnite la persoană demonizată.

De exemplu:

Este cu putinţă ca persoana demonizată să nu voiască să zică „Doamne miluieşte" sau să meargă la biserică, să se spovedească sau să se împărtăşească. (Un necredincios ar putea de asemenea să refuze aceste lucruri, dar aceasta nu înseamnă că necredinciosul este demonizat.)

Este posibil, conform psihiatrilor, ca cineva care este bolnav psihic, atunci când este pus în faţa Sfintei Cruci sau a moaştelor sfinţilor sau când participă la Dumnezeiasca Liturghie, să strige: „Mă arde, mă arde", fără a se înţelege că este demonizat. Cunoaştem asemenea cazuri. Orice păcate pe care le vor fi săvârşit, afirmă în continuare psihiatrii, în combinaţie cu conştiinţa lor slăbită, ar fi suficiente pentru a-l face pe suferind să se simtă ca şi cum el sau ea ar arde, atunci când ar fi puşi faţă în faţă cu obiectele sfinţite ale credinţei noastre.

Închipuiţi-vă un caz în care un suferind are nevoie de îngrijirea atentă a unui medic specialist, iar noi încercăm să facem ce putem prin exorcism!

Atunci când asupra unei persoane bolnave psihic se citesc rugăciunile exorcizării[16], acea persoană simte o anumită uşurare de moment, deoarece „ceva" s-a făcut pentru a-i uşura boala. Din nefericire, acest lucru poate fi luat ca semn sau simptom că suferindul este posedat.

Diferenţa

Posedarea este una, iar boala psihică este alta. Ele pot prezenta, la exterior, aceleaşi simptome, dar aceste simptome pricinuiesc comportamente fundamental diferite.

Atunci când persoanele demonizate sunt puse în faţa sfintei cruci sau în faţa moaştelor unui sfânt, sunt cuprinse de o „criză" sau devin de nerecunoscut. Capul li se suceşte, limba le iese afară şi încep să urle. Este reacţia Satanei. Dar oamenii bolnavi psihic reacţionează în mod diferit. Nu sunt nici tulburaţi, nici înfăţişarea nu li se schimbă. Îşi menţin permanent o faţă umană.

În plus, în timpul „crizelor", posedaţii:

- Rup lanţuri, scapă din legături etc.
- Descoperă „secrete".

Aceste lucruri sunt imposibil de realizat de către cei bolnavi psihic.

[16] Molitfele Sfântului Vasile cel Mare, Slujba Sfântului Maslu [n. tr.].

Vrajă sau problemă psihică?

Vrăjitoria poate produce aceleaşi simptome ca cele pricinuite de unele probleme psihice.

Un soţ care a fost vrăjit nu se poate bucura de relaţii conjugale cu partenera lui, şi invers. Acelaşi lucru se poate întâmpla şi cuiva care are o problemă psihologică de acest gen.

Cineva aflat sub puterea unei vrăji îşi poate pierde apetitul, suferind apoi din pierderea greutăţii. Acest lucru se întâmplă şi cuiva care are o problemă psihologică.

Cum putem face diferenţa?

Dacă cel suferind continuă să rămână membru al Bisericii, având o viaţă liturgică conştientă, atunci problema pe care o are nu se datorează vrăjii. Vrăjitoria nu afectează creştinii curaţi şi conştienţi de menirea lor. Problema este de ordin psihologic şi necesită asistenţa unui medic specialist.

Dacă persoana se află în afara Bisericii şi trăieşte în păcat, atunci boala se poate datora vrăjitoriei, deşi, din nou, nu trebuie să ignorăm aspectul psihologic. Dar un diagnostic corect va necesita o cooperare între un preot şi un medic specialist cu frica lui Dumnezeu.

II.3.Stăpânitorul acestei lumi

Prințul*[17] *acestei lumi (Ioan 12, 31)

Trăim într-o lume păcătoasă. Se comit zilnic o mie şi una de rele (hoţii, spargeri, crime), şi nu numai într-un singur loc, ci pe tot pământul. Se întâmplă atât de des încât aceste lucruri au devenit ceva obişnuit.

Toate acestea nu se întâmplă de ieri sau de azi. Întotdeauna a fost aşa, de la începutul omenirii până în zilele noastre. Cu alte cuvinte, de-a lungul miilor de ani care au trecut de la cădere încoace n-a existat nici o perioadă în care dragostea, dreptatea, pacea şi bunăvoirea să domine în această lume. Astfel stând lucrurile, s-ar părea că prințul acestei lumi nu este altul decât diavolul. El este stăpânitorul acestei lumi! (Cf. Ioan 12, 31; Efes. 6, 12)

Ei bine, el pare că este, dar nu este.

Cauza răului

Să nu uităm că diavolul este cel ce introduce ideile răului în minţile noastre. De aici încolo, noi, în mod individual, suntem cei care le punem în aplicare. Pentru a fi mai clar: diavolul îţi pune în gând (îţi şopteşte) să furi. Dar tu eşti acela care plănuieşte unde, când, cum şi ce ai de gând să furi. Poţi plănui un lucru astăzi, mâine altul, iar în altă zi cu totul altceva. Mai mult, se poate să fi gândit în amănunt planurile şi să fi început deja hoţia, dar, cu toate acestea, pe cale să te fi gândit la altceva, iar în cele din urmă să anulezi toată operaţiunea. Mergi acasă, faci planuri noi. Acum, ce-ar fi dacă ai porni din nou, dar acum ai fura de-adevăratelea? Cine te-a făcut să furi, diavolul sau tu însuţi? Oare el ţi-a întocmit planurile, cel care ţi-a întins mâinile să iei ceva ce nu-ţi aparţine? Sau tu ai fost acela?

Tu conduceai jocul. Tu ai furat, nu diavolul.

La fel se întâmplă şi în orice altă acţiune în care te angajezi, precum şi în orice lucru rău pe care-l faci. Tu-l faci. La fel se aplică şi prietenului tău, cunoştinţelor tale şi oamenilor de care n-ai auzit niciodată. Cu alte cuvinte, nu diavolul este cel ce face rău, ci tu, prin slăbiciunea ta. Dacă diavolul l-ar fi făcut, tu ai fi nevinovat şi atunci desigur că n-ai mai fi pedepsit. Indiferent ce crime ai comis, te vei duce în Rai. Şi numai diavolul se va duce în iad.

„Atotputernicul" diavol

Am văzut cum diavolul îi chinuie pe cei demonizaţi. Dar mai este un lucru asupra căruia nu am insistat, şi anume faptul că el nu-şi chinuie victimele zi şi noapte, ci numai la anumite intervale. În cele mai multe cazuri el le lasă în pace şi nu le deranjează. De ce? De unde atâta milă, atâta compătimire?

---

[17] Conducător, domn, stăpânitor [n. tr.].

Nu o face din milă, nici din compasiune, ci din slăbiciune. Cu alte cuvinte, el nu-şi chinuie victima ori de câte ori are chef, ci numai atunci când îi îngăduie Dumnezeu. Fără îngăduinţa lui Dumnezeu, diavolul nu poate necăji pe nimeni. Înainte să-l chinuie pe Dreptul Iov, el a trebuit să ceară îngăduinţă de la Domnul (cf. Iov. 2, 2).

Nu le poate tulbura nici pe dobitoacele necuvântătoare fără a cere îngăduinţă de la Domnul! Amintiţi-vă de momentul când dracii au cerut voie Domnului să intre în porcii gadarenilor. Şi, odată ce au intrat, porcii nu numai că au luat-o la fugă, ci au alergat către stânci, aruncându-se în mare de pe un ţărm înalt (cf. Marcu 5, 13). Iată nebunia!

Diavolul n-are nici o socoteală de încheiat cu porcii, dar cu oamenii are, în special cu creştinii, fiindcă ei cred în Hristos, Care este vrăjmaşul lui. Dacă diavolul i-a nimicit pe porci atât de repede, imaginaţi-vă cât de mult ar vrea să-i nimicească pe oameni. Şi-ar dori cu tot dinadinsul să intre în fiecare dintre noi, să ne facă să alergăm către stânci, să sărim în mare şi să ne găsim pierzarea, astfel încât să nu mai rămână nimeni pe pământ, şi în special nici un creştin, care să se închine vrăjmaşului său Hristos.

Dar, cu toate acestea, ÎN TOATE TIMPURILE oamenii – între care şi creştini - au supravieţuit. Astfel că Domnul a toate restrânge libertatea diavolului. În acest caz, cine este în realitate prinţul acestei lumi?

Dumnezeu este bun

Deoarece Dumnezeu ţine sub control „atotputernicia" diavolului, înseamnă că El Însuşi este atotputernic şi că, astfel, este mai puternic decât diavolul. De aceea:

El este capabil în orice moment să facă lucruri extraordinare. El poate face să se înfricoşeze tot pământul timp de mai multe ore cu numai o privire, iar tot pământul să se plece în faţa Lui ca Domnului şi Dumnezeu. El îl poate împiedica pe hoţul aflat pe cale să fure. Acelaşi lucru se poate întâmpla şi cu criminalul ş.a.m.d, astfel încât răul să dispară de pe pământ o dată pentru totdeauna. El ar putea face pământul un adevărat paradis.

Dar Dumnezeu nu face aceasta. El poate, dar nu vrea – în timp ce diavolul vrea, dar nu poate! Nu vrea, pentru că este un Dumnezeu bun. El vrea să facem bine în mod liber, nu ca o constrângere impusă. El lasă totul în seama noastră.

II.4.O invitație către diavolul

Atunci când vreți să invitați o cunoștință de-a voastră la o nuntă, la un botez sau la altceva, îi trimiteți o invitație. Invitația e un mod de a arăta că doriți ca acea persoană să fie prezentă.

Invitațiile mai sunt trimise şi de diavol.

Jocuri, farmece şi bijuterii

„Obiecte fermecate cu noroc"

Există „specialişti" care confecționează sau fac rost de asemenea obiecte, rostind asupra lor invocații către diavol. Oamenii creduli poartă astfel de obiecte şi, ignoranți cum sunt, îl invită pe diavol în sufletele lor.

În aceeaşi categorie de obiecte se înscriu şi oasele de lilieci, potcoavele de cai, pentagrama şi altele.

Jocurile

Având o experiență bogată în spate, Doreen Irvine, fosta regină a magiei negre, afirmă că există jocuri, precum cel cu planşeta de spiritism, care sunt foarte periculoase pentru copii. Sean Seller, fost satanist, vorbeşte şi el din experiență, zicând că există lucruri precum bijuteriile sau jocurile care, din nefericire, sunt adesea considerate inofensive. Această remarcă merită luată în seamă. Iată doi oameni care inițial lucrau pentru Satana şi care ne spun din experiență că nu toate jocurile sunt ceea ce par a fi.

Acum câțiva ani, un atenian a vizitat India. La întoarcere, el i-a adus unui prieten, ca suvenir, un joc specific băştinaşilor de acolo. Într-o zi, pe când acest prieten se uita cu curiozitate la el, acesta a făcut un zgomot ciudat şi, deodată, Satana însuşi i-a apărut înainte!

Bijuteriile

Sean Seller ne spune că în spatele fiecărui idol cinstit în India se află câte un diavol ascuns.

Ce este crucea? Este ceva neînsuflețit (lemn, metal etc.) de o formă anume. Dar această formă este ceea ce-l respinge pe diavol. Tot astfel, şi idolul este un obiect neînsuflețit de o formă anume. Şi la fel cum forma crucii îl respinge pe diavol, forma idolului îl atrage. În acelaşi fel, bijuteriile în formă de idoli îl atrag şi ele pe diavol.

Există femei pline de mândrie deşartă care, pentru a crea un „efect", îşi decorează casele cu tot felul de obiecte de proveniență necunoscută. Cum pot fi sigure că prin aceste obiecte banale nu-l invită pe diavol în casele lor?

Sfântul Ioan Gură de Aur este foarte clar în această privință: „... dar dacă-ți vei împodobi casa altfel (într-un mod necreştin), chemi pe diavol şi ceata lui”.[18]

Meditația

Chiar şi meditația practicată de maeştrii guru şi adepții mişcării New Age este o invitație către diavol. Prin „rugăciune” şi concentrare, ei comunică cu el. De pildă, în toamna lui 1989, o tânără fată mi-a relatat următoarele.

Ea fusese înşelată de un grup de tineri, adepți ai unui maestru guru. În timp ce stăteau cu picioarele încrucişate şi cu mâinile deschise, în poziție de meditație, ea dădea un test. Avea cu ea un Nou Testament şi spunea rugăciunea *Tatăl nostru*, în tăcere şi în duh de pocăință şi zdrobire. Urmarea a fost că nimeni din acel grup n-a mai putut să se concentreze sau să mediteze! Liderul grupul a simțit că ceva nu e în regulă, n-a mai putut suporta şi a renunțat la ea.

Noul Testament, Cuvântul lui Dumnezeu, alături de rugăciunea Domnească (Tatăl nostru), a rupt invitația pe care aceştia o trimiteau diavolului prin meditația lor.

Blasfemia

Sfântul Ioan Gură de Aur învață şi el că blasfemia este o altă formă de a-l invita pe diavol: „Limbajul vulgar de asemenea întunecă mintea şi-i invită pe demoni”.[19] Cântecele cu versuri dubioase şi anumite genuri de muzică sunt şi ele invitații adresate diavolului.

Dacă-i spui cuiva să se ducă d... , aceasta este o invitație către diavol.

Un locuitor al satului Ahaia, Grecia, mi-a relatat următoarele.

Fiica lui căsătorită, care trăia în apropiere de oraşul Patras, şi-a pierdut mințile şi i-a spus fiului ei să se ducă la dracu. Satan le-a apărut imediat în casă. De la mijloc în jos, el avea trup de om, iar de la mijloc în sus trupul unui țap complet negru, cu coarne! Iar gura îi era deschisă.

Un alt martor ocular mi-a relatat că, în satul lui, un părinte a devenit foarte nervos şi i-a spus copilului său: „Să te ia dracul!”. Şi, deodată, în fața lor a apărut un diavol. „M-ați chemat şi am venit”, i-a el spus tatălui.

„Curiozitatea”

Studierea cărților magice

În vremea Sfântului Dionisie din Olimp[20], trăia în Verria un creştin foarte învățat. Într-o zi i-a căzut în mână o carte despre magie. Din pură curiozitate, a început să citească invocații către diavol. Urmarea a fost că, în acea noapte, a văzut în vis un demon uriaş.

- „Am venit pentru că m-ai chemat - zise demonul. Haide acum. Închină-te în fața mea, dacă vrei să-ți slujesc.”

- „Mă închin numai Domnului meu şi numai pe El Îl slăvesc”, a răspuns înfricoşat creştinul.

[18] Omilia 83 la Matei.
[19] Omilia 32, 33 la Ioan.
[20] Sfântul Cuvios Dionisie din Slatina [Tesalia], prăznuit la 24 ianuarie, nevoitor în Olimp [n. tr].

- „Dacă nu vrei să mi te închini, de ce m-ai chemat?”, a întrebat cu furie demonul, care începuse să-şi bată fără milă victima.

Creştinul s-a sculat cu o transpirație rece. A simțit pe față o durere de nesuportat. A început să strige şi să urle de durere. Starea lui se înrăutățise. Fața lui se umflase şi se schimonosise, încât ochii de abia se mai vedeau. În final, a fost vindecat cu rugăciunile Sfântului Dionisie din Olimp.[21]

Experiment

Recent (1988, august), într-o suburbie a oraşului Patras din Grecia, s-au întâmplat următoarele:

O elevă de liceu a auzit că este posibil să-l aducă pe diavol în casa ei prin simpla aprindere a unei lumânări, prin legarea Sfintei Scripturi cu o frânghie şi prin ținerea lor cu susul în jos, rostind apoi nişte „rugăciuni”. Dacă Scriptura începea să se legene înainte şi înapoi, acela ar fi fost un semn că Satana era pe cale. Tânăra de 16 ani a urmat întocmai „ritualul” prescris. Într-adevăr, Scriptura ce stătea atârnată a început să se legene, din masă a început să curgă sânge şi, deodată, diavolul şi-a făcut apariția.

Magia

Orice fel de magie, oricât de „nevinovată” şi nevătămătoare” ar părea (vrăjile etc.), aceasta nu este altceva decât o chemare a Satanei. Din cartea *Minunile Doamnei noastre Eikosifinissa* am aflat că o femeie din Atena, o oarecare d-nă Xanthaki, avea probleme cu soțul ei. Acesta o înşela. Pentru a da o soluție problemei, ea a făcut o vizită unei „femei cumsecade” care era medium. Aceasta din urmă i-a citit formule magice şi i-a dat nouă boabe de năut ca să-şi pună în casă, astfel încât soțul ei să-şi vină în fire. (Cât infantilism!) Femeia a făcut cum i s-a spus. Dar de atunci încolo, în fiecare seară, ea avea coşmaruri. Visa pe un sălbatic cu trăsături hidoase (diavolul), care-i tot spunea: „O să te ucid”. În cele din urmă s-a vindecat prin mijlocirea Maicii Domnului.

---

[21] Este descris aici numai un mod prin care diavolul poate veni la om. În Ortodoxie, nici măcar numele lui nu se recomandă a se rosti. A-i rosti numele înseamnă a-l băga cumva în seamă, pe el, cel ce se chinuie în singurătatea încremenirii în rău. În Ortodoxie în general şi în evlavia populară în special s-au folosit diferite eufemisme pentru a evita rostirea numelui care poate foarte uşor degenera într-o invocație. Pentru a-l chema în sufletul nostru, nu este nevoie de invitații speciale. Toți cei care drăcuie sau folosesc numele vrăjmaşului în glumă, cu răutate față de cineva sau în alte scopuri, altele decât cele legate de apropierea de Dumnezeu şi cunoaşterea Lui, se trezesc, fie că simt sau nu acest lucru, cu vrăjmaşul „pe cap”, făcându-se robi ai săi, aşa cum a arătat pilda de față. Pe scurt, hotărârea de face rău, sau înclinația spre păcat, este totuna cu chemarea vrăjmaşului în ajutor; nimeni nu poate face rău fără ajutorul acestuia [n. tr.].

II.5.Arme împotriva diavolului

Postul şi rugăciunea

Domnul a zis: *Acest neam de draci nu iese decât numai cu rugăciune şi cu post* (Matei 17, 21). Postul priveşte trupul, rugăciunea - sufletul. Astfel că avem un trup şi un suflet, o întreagă persoană pornită împotriva diavolului.

Postul

Puterea diavolului stă în pântece. Cu alte cuvinte, atunci când oamenii beau şi mănâncă fără măsură, acest lucru devine o armă în mâinile diavolului, care se întoarce împotriva lor. Astfel, postul îl dezarmează pe diavol. Aceasta o mărturiseşte şi imnograful, care scrie: „Căci nici nebuneştile năvăliri ale dracilor nu îndrăznesc să se apropie de cei ce postesc" (*Triod*, Vecernia din Lunea Săptămânii Lăsatului de Sec de Brânză).[22] În vieţile sfinţilor putem găsi multe întâmplări în care diavolul este pus pe fugă cu arma postului.

Rugăciunea

Hai să ne aducem aminte de duhul rău care a intrat în panică la auzul numelui lui Iisus. Mediumul, deşi se afla în „transă", s-a prăbuşit de pe scaun, iar apoi şi-a pierdut cunoştinţa.

Este cunoscut faptul că, de regulă, demonizaţii nu pot rosti numele „Hristos". Atunci când vorbesc despre Domnul, zic doar „El" sau „Acela", dar nu „Hristos".

Cereţi unui demonizat să rostească cuvântul „Hristos" şi veţi vedea că va refuza cu siguranţă.

Numele Domnului are mare putere prin rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase...". El îi înfricoşează şi îi cutremură pe draci.

Luând agheasmă...

Apa care a fost binecuvântată de un preot prin rugăciuni speciale este un receptacul al dumnezeiescului har şi, ca atare, este foc care îi arde pe draci.

În 1926, un demonizat a vizitat Sfânta Mănăstire Dionisiu din Sfântul Munte. Părintele Visarion, un monah de la mănăstire, i-a dat un pahar cu apă, în care a turnat în taină nişte agheasmă.

- „Ia de bea puţin, ca să-ţi potoleşti setea", i-a zis acesta.

Demonizatul a luat paharul şi nici n-a apucat să-l pună la gură, că a urlat:

- „M-ai ars, monahule!"

---

[22] Referinţă neidentificată ca atare în Triodul românesc [n. tr.].

După care a scuipat apa din gură.[23]

Un locuitor din provincia Ahaia, din Grecia, mi-a zis că, odată, a stropit un demonizat cu agheasmă. Acesta a început imediat să țipe: „M-ai ars! M-ai ars!”.

Ce a văzut un ocultist tibetan

În 1970, un ocultist din Tibet a vizitat Atena. Pe când mergea pe stradă, a văzut, prin iconomie dumnezeiască, diavoli care se atașau de oameni. Un diavol era pe gât, altul la urechi, altul la nas, altul la gură și așa mai departe. Dar ocultistul a mai văzut ceva care l-a pus pe gânduri, și anume faptul că diavolii nu se puteau apropia de preoți. Se purtau prin preajma acestora, îi încercuiau pentru a găsi o „deschizătură”, dar nu era cu putință.

- „Cine sunt acești oameni cu bărbi și veșminte negre?”, a întrebat ocultistul un trecător.

- „Sunt preoți ai Bisericii noastre - a explicat celălalt. Și dacă vrei să vezi mai mulți, și încă mai ceva decât aceștia, du-te la Sfântul Munte.”

S-a dus la Sfântul Munte, unde monahii l-au îndrumat către Părinte Paisie († 1994). Ca urmare, ocultistul și-a dat seama de unele lucruri. S-a pocăit. S-a botezat. A devenit creștin și a luat numele de Teodor.

De ce nu puteau diavolii să se apropie de preoți? Pentru că aparțineau preoției lui Hristos. Și, prin această slujire, ei săvârșesc tainele, care, așa cum vom vedea, îi fac pe draci să se cutremure.

„De trei lucruri mă tem”

Părinții noștri s-au luptat cu diavolul cot la cot. Adesea ei vorbeau cu el și-i aflau tainele. Într-una din aceste discuții, diavolul a fost silit să-i mărturisească unui ascet: „De trei lucruri mă tem. Primul, de ceea ce creștinii își atârnă de gât (Crucea). Al doilea, de baia pe care o fac în biserică (spovedania), și al treilea, ceea ce mănâncă și beau în biserică (Sfânta Împărtășanie)”. Și acum luați aminte la aceasta: atât de tare se temeau de aceste trei lucruri încât nici nu voia să le pomenească direct. Iar diavolul a adăugat ascetului: „Mai presus de toate mă tem de ceea ce creștinii mănâncă și beau în biserică, bineînțeles, cu condiția să o facă cu cuget curat”.

Atunci când ne împărtășim, diavolii ne privesc ca pe niște lei care varsă foc pe nări, zice Sfântul Ioan Gură de Aur.[24] „Ca leii care suflă foc, așa ne despărțim de [duhovniceasca] masă, devenind înfricoșători pentru diavoli.”

Un mesaj

„De trei lucruri mă tem”, zice diavolul. Cu toate acestea, să nu uităm că toate aceste lucruri sunt pietre de temelie ale Creștinismului. Este ca și cum diavolul ar spune că din toate credințele (Budism, Islam etc.) el se teme numai de Creștinism, căci numai creștinii au armele potrivite pentru a lupta împotriva lui[25].

Aceasta înseamnă că numai Creștinismul îl poate lega pe diavol de mâni și de picioare. În celelalte religii el are mână liberă de lucru și metode diferite. *Că toți*

---

[23] Cf. Arhim. Ioanichie, *Bătrâni Athoniți* [în greacă], p. 164.

[24] Omilia 46, 3 la Ioan.

[25] Tradiția Bisericii nu o dată a afirmat că în spatele credințelor și ideilor necreștine se află diavolul, căruia i se pleacă adepții acestora. Acest lucru atât de evident este trecut cu vederea de foarte mulți creștini de astăzi [n. tr.].

dumnezeii oamenilor sunt draci[26]; *iar Domnul cerurile a făcut* (Ps. 95, 5). Şi încă: *Au jertfit diavolilor şi nu lui Dumnezeu* (Deut. 32, 17).

[26] Cf. Biblia de la 1914: în Septuaginta: daimo,nia. În traducerea Bibliei sinodale, este redat prin *idoli*, termen care corespunde altui cuvânt grecesc ei;dwla. (chip, imagine, idol etc.), destul de diferit, dar strâns legat de acesta [n. tr.].

II.6.Exorcismul

O altă armă foarte importantă împotriva diavolului este exorcismul.

La Botez

Conform Sfinților Părinți, diavolul sălăşluieşte în centrul sufletului omului nebotezat.[27] Prin exorcism, el este izgonit din inimă, iar omul este eliberat.[28] „Depărtează-te de la el/ea, duh rău, necurat care te ascunzi în inimă."[29] Vedem că exorcismul este pentru diavol o experiență teribilă. El este silit să se depărteze de victimă. Că-i place sau nu, se depărtează.

Deoarece rugăciunile de exorcizare de la Botez au ca scop mântuirea noastră, Sfântul Simeon al Tesalonicului sfătuieşte ca ele să fie spuse clar şi nu numai o dată. Căci altfel e cu putință ca diavolul să găsească o altă cale de a-l necăji pe creştin.

În Biserica creştină primară, citirea rugăciunilor de exorcizare era o rânduială foarte importantă; aceasta se săvârşea separat.

• Existau preoți special desemnați, care citeau rugăciunile, „exorciştii".
• Erau citite de mai multe ori: „Topiți-vă în rugăciunile de exorcizare", îi îndemna Sfântul Chiril al Ierusalimului pe cei ce se catehizau în vederea Botezului.
• Catehumenii îşi acopereau ochii şi fețele, ca să nu-şi distragă atenția (aşa cum se întâmplă şi astăzi la hirotonia unui diacon, care-şi acoperă capul şi fața cu un „prosop").

Pentru „blesteme" şi demonizați

Biserica noastră foloseşte rugăciunile de exorcizare ale Sfinților Vasile cel Mare şi Ioan Gură de Aur. Ele se citesc celor care suferă de demonizare sau blestem.

Răposatul părinte Porfirie, care cunoştea multe lucruri despre demoni, obişnuia să spună despre rugăciunile de exorcizare următoarele:

• Nu trebuie citite decât dacă există un motiv serios şi întemeiat.
• Trebuie citite în şoaptă (fără ca cei de față să audă).
• Cei auto-proclamați exorcişti şi cei care citesc în public cu voce tare rugăciunile de exorcizare trebuie aspru mustrați.
• Când rugăciunile de exorcizare nu se citesc la momentul potrivit, atunci diavolul atacă victima, preotul şi pe cei prezenți.

---

[27] Mai exact, în cazul Botezului e vorba de un exorcism comun, mai bine zis o lepădare, în care pruncul se leapădă prin gura naşului de Satana, acesta fiind izgonit de preot prin puterea Duhului Sfânt. Ce se întâmplă mai departe ştie fiecare. Cei care cred că Botezul alungă toate problemele o dată pentru totdeauna trebuie să ştie că pierderea harului de la Botez prin păcat deschide din nou Satanei poarta către suflet, fapt care necesită un nou Botez – Spovedania! [n. tr.].
[28] Mai exact: mântuit, ca unul ce-L primeşte pe Hristos prin Euharistie şi pe Sfântul Duh prin Mirungere [n. tr.].
[29] Rugăciunea a III-a.

Satana înfuriat

Atunci când rugăciunile de exorcizare sunt citite asupra cuiva care încă nu este botezat, Satana se înfurie. Ceva asemănător se întâmplă şi atunci când sunt citite cuiva care este demonizat. Diavolul, care este „bombardat" de rugăciuni, este provocat să se depărteze de victimă. Lui i se cere să facă ceva neplăcut. De aceea, el devine foarte nervos.

Victima

Furiosul diavol îşi epuizează victima! O chinuie îngrozitor. O schimonoseşte şi o face să se zbată în convulsii.

Preotul exorcist

În decembrie 1966, o doamnă s-a dus la o biserică din Patras, unde i-a cerut preotului (care ulterior a povestit întâmplarea) să-i citească molitfele Sfântului Vasile cel Mare. Preotul s-a arătat dispus şi a făcut aşa cum i s-a cerut.

Pe când preotul se întorcea acasă, în jurul său au început să cadă pietre. S-a uitat înapoi, dar n-a văzut pe nimeni. Apoi, la miezul nopţii, s-a întâmplat ceva teribil. Întreaga casă a început să se cutremure. Farfuriile şi paharele din chiuveta din bucătărie au început să fie azvârlite de perete şi sparte. Dulapurile din casă s-au prăbuşit la pământ. Preotul şi-a pus imediat epitrahilul, a citit rugăciunile începătoare (Sfinte Dumnezeule...), iar lucrarea celui rău s-a oprit.

Este limpede. Demonii s-au înfuriat din pricina molitfelor şi au atacat „vinovatul".

Privitorii

În vremea Sfântului Ioan Gură de Aur, cei demonizaţi erau aduşi la Dumnezeiasca Liturghie. Unii creştini vorbeau între ei, nefiind atenţi la Liturghie. Sfântul Ioan, care cunoştea foarte bine vicleniile diavolilor, se adresa turmei sale astfel: „Nu vă temeţi, acum că faceţi acest zgomot, că unul din aceşti draci s-ar putea năpusti asupra voastră, găsindu-vă sufletul pustiu, ca o casă fără uşă, şi că ar putea intra în voi? Chiar dacă nu vă pasă de fraţii voştri demonizaţi, fie-vă milă de voi. Închideţi uşa sufletului împotriva oricărui demon rău".[30]

Prin urmare, atunci când participaţi la un exorcism fără atenţia cuvenită, v-aţi putea demoniza chiar şi voi înşivă!

Smerenia

Învăţăm din experienţa Sfinţilor Părinţi că ceea ce-i scoate pe draci afară din oameni este smerenia.

Era un tată a cărui fată era demonizată.[31] El a dus-o la un pustnic pentru a-i reda sănătatea sufletească. De îndată ce fata l-a văzut pe pustnic, a început să-i dea acestuia palme peste faţă. El nu numai că nu a reacţionat în vreun fel, ci, după porunca Domnului, şi-a întors şi celălalt obraz. Această atitudine a sa (smerenia) a

---

[30] *Despre Dumnezeu Cel necuprins*, Cuvântul 4.
[31] *Everghetinosul*, vol. I, p. 660.

fost o lovitură în demon. A început deodată să strige: „Sunt scos afară din porunca Domnului”. Fata demonizată s-a făcut bine. După aceasta, bătrânii au dat slavă lui Dumnezeu zicând: „Nimic nu nimiceşte mai mult mândria diavolului ca smerenia”.[32]

Un demonizat a venit la un bătrân pentru a se vindeca.[33] Dar, fiindcă bătrânul s-a văzut pe sine nevrednic, a refuzat. Totuşi, la stăruințele rudelor celui bolnav, el s-a înduplecat:

- „Ieşi afară din făptura lui Dumnezeu”, i-a zis el demonului.
- „Ies - zice demonul -, dar spune-mi, cine sunt oile şi cine caprele?”
- „Eu sunt dintre capre - zise bătrânul cu zdrobire. Cât despre oi, Dumnezeu este Cel ce le cunoaşte.”
- „Smerenia ta mă scoate afară!”, s-a tânguit demonizatul, iar apoi s-a vindecat.

Atunci când au adus un demonizat la Sfântul Antonie cel Mare, acesta, deşi era privit ca mare sfânt, s-a considerat nevrednic de a scoate demoni. Astfel că l-a trimis pe demonizat la ucenicul său, Avva Pavel cel Simplu. Pe când ucenicul se străduia să-l scoată afară pe demon, acesta s-a depărtat strigând: „Smerenia lui Antonie mă scoate afară!”.

---

[32] A reacționa cu rău la un rău ce ți se face înseamnă a stârni şi mai mult răul din celălalt şi el pe cel din tine. Scopul celuilalt e, aşa-zicând, nebunia, prostia, un scop fără de țel am spune. Grav este că reacțiile de genul acesta au devenit ceva „normal” [n. tr.].

[33] *Everghetinosul*, vol. II, p. 672.

Partea a treia

Satanism
Magie „albă”
O vrăjitoare în banca acuzaților
Magie neagră
De la magia neagră la Hristos
Arme împotriva magiei
Cine este afectat de magie?
Nu puteți sluji la doi stăpâni

III.1.Satanismul

Mărturisirea unui foste sataniste

Doreen Irvine s-a născut în 1939 într-un cartier sărac din Londra.[34] A fost crescută într-un mediu sărac. Când încă nu împlinise nici 15 ani, a fost determinată să se prostitueze, apoi să se drogheze, acestea fiind exact calificativele nece-sare pentru a intra în satanism. Şi, într-adevăr, răul nu a întârziat să apară. Curând a fost iniţiată. Cum s-au întâmplat toate acestea, ne spune chiar ea în cartea *De la vrăjitorie la Hristos*.

Primul pas

Din vremea când încă era tânără, Doreen frecventa un club de streap-tease. Două fete ciudate erau cliente regulate. Acestea au abordat-o. S-a dovedit că erau sataniste. Doreen şi-a exprimat dorinţa să afle mai multe despre satanism, astfel că cele trei fete s-au hotărât să viziteze un templu. Întâlnirea a fost fixată pentru a doua zi în zori, la ora şase, undeva lângă club. O maşină neagră a venit şi a luat-o pe Doreen. Şoferul i-a spus că va trebui să o lege la ochi, deoarece nimeni nu avea voie să ştie unde se află templul satanist. A fost de acord. După vreo jumătate de oră au sosit la destinaţie. Au urcat nişte scări, după care i-au descoperit ochii.

Se găsea în faţa unui templu satanist de mari proporţii. Deja se adunaseră cinci sute de oameni. În faţă se afla un postament ce susţinea o pânză neagră decorată cu şerpi, dragoni şi flăcări. Pe postament se afla liderul sataniştilor, îmbrăcat într-un costum special şi cu o glugă pe cap. În jurul lui se aflau treisprezece preotese, dispuse în semicerc, îmbrăcate în negru şi cântând.

Liderul a coborât de pe postament. Preotesele i-au luat gluga neagră de pe cap. Toţi, împreună cu ceilalţi 500, au căzut la pământ şi s-au închinat în faţa şefului lor. Întreaga „comunitate” a cântat „imnuri” întru lauda lui. Preotesele i-au înmânat vasele şi emblema sataniştilor – cuţitul, pe care l-a sărutat şi l-a consacrat lui Satan.

Au stins luminile şi au aprins lumânările. Au adus un cocoşel, pe care l-au ucis prin frângerea gâtului. Apoi au stropit templul cu sângele lui. Au cântat „imnuri” şi au rostit „rugăciuni.” În final, au oferit cocoşelul ca jertfă „dumnezeului” lor, adică lui Satan.

Doreen a subliniat că toate ritualurile lor au îngrozit-o teribil. Şi totul s-a făcut în numele lui Satan. Întreaga ceremonie a durat aproape două ore.

Hotărârea fatală

Liderul a fost informat că, printre cei 500 de oameni din templu, era şi o tânără care se afla acolo pentru prima dată şi care venise cel puţin din curiozitate. De îndată ce ceremonia a luat sfârşit, el s-a grăbit să o întâmpine. Au încins o discuţie; el se arăta fermecător şi măgulitor. I-a spus fetei că acolo nu există nici tânăr, nici bătrân, căci toţi sunt egali.

[34] Cf. Doreen Irvine, *De la vrăjitorie la Hristos*, Concordia, Londra, 1973.

Doreen a înghițit momeala. Era agățată. A consimțit la ceea ce i se propunea şi a devenit satanistă. Dar înainte să devină o inițiată, trebuia să primească instrucție. Trebuia să învețe şi să aplice anumite lucruri:

• Sunt îngăduite minciuna, înşelarea, blasfemia, depravarea şi chiar crima.
• Liderul este reprezentantul lui Lucifer. Lui trebuie să i se acorde supunere totală şi respect.
• Orice idee care i-ar trece cuiva prin cap şi orice eveniment care se întâmplă trebuie raportat în detaliu liderului, la templu.
• Rugăciunile către Lucifer trebuie făcute zilnic.
• Participarea la templu trebuie să fie periodică. Se cere punctualitate. Cel care soseşte mai târziu este biciuit de lider şi de toată comunitatea.
• Participarea la adunările creştine este interzisă.
• Studierea Scripturii este interzisă.
• Scripturile trebuie batjocorite şi arse în templul sataniştilor.

Inițierea

Pentru tânăra Doreen a venit momentul să devină membru oficial al sataniştilor şi copil al lui Lucifer.

„Taina" a avut loc noaptea, într-un spațios templu satanist din Anglia. Au fost prezenți aproape 800 de satanişti, care veniseră din toată țara pentru a fi prezenți la marele eveniment. Doreen Irvine purta o pelerină neagră, lungă până jos, în cinstea Satanei.

Ea descrie cum liderul şedea pe tron. La un moment dat, s-a sculat de pe scaun şi şi-a ridicat mâinile. Deodată, toți cei 800 de oameni, incluzând-o şi pe Doreen, şi-au plecat capetele şi s-au închinat înaintea lui. Atunci, doi „preoți" au adus un cocoşel alb. I-au sucit gâtul, iar sângele a curs într-un vas de argint.

Liderul s-a apropiat de ea cu un cuțit şi i-a făcut o mică tăietură pe brațul stâng. Sângele ei a curs şi el în vasul de argint, unde s-a amestecat cu cel al cocoşelului. Doreen a băut puțin din amestec şi i-a jurat credință lui Satana. Apoi şi-a muiat degetul în sânge şi a făcut o semnătură pe pergament. Acum îşi vânduse sufletul lui Satana şi devenise o adeptă a lui Lucifer.

Privitorii erau încântați că acum Satana are încă un copil. Dar aceasta n-a fost tot; aceştia au manifestat şi alte semne ciudate de nebunie. În acea seară au fost săvârşite o mulțime de acte dezgustătoare, de nespus în cuvinte.

„Tatăl" ei

Lucifer era acum dumnezeul ei, domnul şi tatăl ei. Ea îi auzea vocea. Îl vedea înaintea ei. Adesea apărea în persoană în templul său. Toată lumea era sigură că acesta era Satana. Îl auzeau spunând:

- „Eu sunt Lucifer, stăpânul vostru. Copiii mei, eu vorbesc. Ascultați-mă:

• Faceți cât de mult rău puteți.
• Săturați-vă cu plăceri şi căutați să vă împliniți fiecare dorință.
• Mă simt foarte satisfăcut atunci când faceți aşa.
• Nu vă temeți niciodată.
• Voi fi întotdeauna acolo, ca să vă protejez." [35]

[35] Doreen Irvine, ibid.

III.2.Magia „albă"

I se spune „albă" deoarece se crede că face numai bine. Este o eroare grosolană. Cum este cu putință ca cel ucigaş, adică ucigaşul diavol, să facă vreodată ceva bun?[36]

Cum lucrează magia

Materialele

Preoții lui Hristos, prin preoția cu care sunt învestiți, binecuvântează apa şi o sfințesc. Atunci când noi bem această apă, noi bem binecuvântare, şi anume harul lui Dumnezeu care sălăşluieşte în apă, adică în materie. Cu alte cuvinte, harul lui Dumnezeu, binecuvântarea Lui, este transmisă prin materie.

Ceva asemănător se întâmplă şi din partea diavolului. „Preoții" lui (magicienii) „binecuvântează" materia atunci când fac „magie". Energia satanică este transmisă astfel oamenilor.

Materiale folosite pentru magie:

- Cuie, ace, săpun, ouă, ulei şi figurine.
- Oase de şarpe sau de liliac.
- Unghii de animal sau de om.
- Pământ din morminte sau cranii.
- Sânge de om sau de animal.
- Accesorii igienice feminine folosite (murdare).
- Sfânta Împărtăşanie.

Ritualul

Răposatul Arhimandrit Haralambie Vasilopoulos, în cartea sa *Există magie?*, prezintă o mărturie cutremurătoare a unui om care a participat la un ritual săvârşit de o vrăjitoare, văzând cu ochii săi ce s-a întâmplat. El zice: „N-am crezut-o pe vrăjitoare, aşa că m-am hotărât să merg cu ea. M-am dus cu ea la miez de noapte într-un loc pustiu. «Stai aici», mi-a zis, iar eu am făcut întocmai. Ea s-a dus ceva mai încolo. S-a oprit. S-a dezbrăcat. A făcut nişte gesturi. Chema pe draci. Am auzit nişte chiote ciudate care creşteau permanent în intensitate. Am văzut apoi pisici şi câini negri ca smoala care se apropiau de ea de peste tot. M-am înfricoşat. Veniseră dracii".

Efectul magiei

Asupra naturii

[36] Cf. Ioan 8, 44.

Profesorul universitar american Richard Kieckhefer ne spune[37] că în Evul Mediu existau vrăjitori care, prin invocațiile lor, puteau pricinui geruri şi inundații care distrugeau copacii şi culturile. În Suedia şi în alte țări învecinate, mulți vrăjitori erau duşi la tribunal deoarece erau acuzați de distrugerea recoltelor vecinilor cu inundații şi alte calamități pe care le pricinuiau.

Fireşte, vrăjitoarele şi vrăjitorii sunt capabili de a face aceleaşi pagube oriunde. Iată de ce, în vremurile de demult, înaintaşii noştri mai evlavioşi care trăiau la țară „plantau" o cruce în mijlocul grădinilor şi ogoarelor ca armă împotriva diavolului şi a duhurilor ucigaşe.

Vrăjitoarele pot face rău şi animalelor necuvântătoare. Dracii au înecat porcii în mare.[38] Prin invocațiile lor, şi vrăjitoarele pot face acelaşi lucru; pot ucide animale.

Într-o duminică din anul 1989 săvârşisem o Liturghie în capela Sfântul Elefterie din închisoarea Sfântul Ştefan din Patras, Grecia. După slujbă, am încins o discuție cu un pensionar din regiunea Xeromero, în Aetoloacarnania. Discutând noi, el mi-a relatat cum a ajuns în închisoare.

„În satul în care locuiam, aveam oi, capre şi alte animale. Un netrebnic sadea mi-a zis: «Mâine dimineață, primul lucru pe care-l vei găsi în cutare loc va fi o oaie de-a ta moartă». Şi aşa s-a şi întâmplat. A doua zi, mi-a zis din nou: «Mâine vei găsi în cutare loc capra ta moartă». Şi aceasta s-a întâmplat. A treia zi a zis: «Îți vei găsi calul mort». Şi aceasta s-a întâmplat. Mi-am zis: «La mijloc e ceva necurat». Ticălosul a făcut vrăji asupra animalelor. M-am înfuriat. Mi-am luat carabina şi l-am atacat. Pentru aceasta mă aflu aici în închisoare - pentru încercare de omor prin imprudență."

Asupra oamenilor

• Reuneşte cuplurile

Era un om care-şi înşela soția. Pentru a-l păstra, soția, în loc să apeleze la Dumnezeu, s-a dus la diavol, adică la un vrăjitor, pe care l-a implorat s-o lege de soțul ei.

Vrăjitorul a făcut o figurină de ceară după figura soțului ei. Apoi a împachetat-o într-o plasă şi în aripi de liliac, adresând în acelaşi timp invocații către Satana. Iar „miracolul" s-a întâmplat. Da, într-adevăr! Şi noi cunoaştem cazuri când oamenii s-au „întors" la soțiile lor prin lucrarea ucigaşului diavol![39]

• *Aduce „dragoste."*

Să presupunem că ar exista o femeie care vrea să determine pe cineva să se îndrăgostească de ea. Se duce la o vrăjitoare care învârte globul. Conform practicii obişnuite, ea îl desenează pe omul respectiv, dezbrăcat, cu sânge de porumbel pe pielea unui câine. După care tămâiază ş.a.m.d., săvârşind toate cele necesare pentru chemarea Satanei.[40]

O femeie oarecare, care era distrusă emoțional, mi-a relatat recent (1997) un caz similar, care i s-a întâmplat ei. Rudele ei împreună cu soțul se înțelegeau foarte bine. El o iubea atât de mult încât nu întorcea niciodată capul spre altă femeie. Dar o altă femeie a pus ochii pe el. La început a ripostat, luând-o peste picior, dar ea refuza să

---

[37] În cartea *Magia în Evul Mediu*, Cambridge University Press, 2000.
[38] Cf. Marcu 5, 13.
[39] Ar fi interesant de aflat ce fel de iubire a fost între acei soți [n. tr.].
[40] Cf. Richard Kieckhefer, ibid.

cedeze. În final, s-a dus la o vrăjitoare. Şi răul n-a întârziat să se facă. Soțul a început să se depărteze de soție. Atunci când se întorcea acasă, vomita! Ori de câte ori se întindea în pat cu soția lui, sărea din nou înapoi. O forță puternică îl arunca din pat către balcon.

Într-o seară, fără de veste, candela de la icoană, care era aprinsă, e explodat în mici ciobulețe. Oglinda din dormitor s-a spart în bucățele. În final, el şi-a părăsit soția pe care o iubise atât de mult şi s-a mutat la femeia de care râdea şi pe care o batjocorea!

• *Împiedică... adulterul!*

Roland Villeneuve, un binecunoscut analist al fenomenelor oculte, relatează următorul caz:

Era un soț (un inițiat în magie) care se pregătea să plece într-o lungă călătorie. El era sigur că, în absența lui, soția îl va înşela. Pentru a se linişti, el i-a cerut diavolului s-o păzească pe soția sa. Zis şi făcut. A plecat.

Primul lucru pe care soția lui l-a făcut a fost să aducă un bărbat în casă. Ea primea „vizite" în fiecare seară. Dar ce s-a întâmplat? Nici nu apucase bine să se bage în pat, că o forță nevăzută îl arunca pe bărbat înapoi, despărțindu-l de ea. De fiecare dată când încerca să comită adulter (şi o făcea adesea), se întâmpla aceeaşi figură. În final, în ciuda repetatelor încercări, n-a reuşit să-şi înşele soțul.

Soțul s-a întors din lunga sa călătorie. De îndată ce diavolul l-a văzut, i-a zis: „Am avut grijă de soția ta. Dar ce a trebuit să îndur..., numai eu ştiu! Am suferit mult. Am trecut prin mari greutăți. Fă-mi, te rog, o favoare. Nu mă mai împovăra din nou cu ea. Mai degrabă aş păzi toți porcii din Saxonia decât pe soția ta. A făcut tot ce i-a stat în putere să mă înfrângă şi să-şi dea frâu liber poftelor".

• *„Vindecă" bolile*

Să zicem că cineva este bolnav. Această persoană este suferindă. Nu mai este nădejde de vindecare. În disperarea lor, rudele Îl ignoră pe Cel milostiv, pe Domnul Răstignit, şi se îndreaptă către urâtorul de oameni şi ucigaşul diavol (o vrăjitoare sau un vrăjitor), în speranța de a găsi o vindecare.

Vrăjitoarea, cu ajutorul unei păpuşi, o figurină sau o fotografie, îşi începe terapia, asistentul ei fiind diavolul şi leacurile ei – oasele de la piciorul stâng al unei broaşte, sângele unei pupeze sau al unui porumbel, inima unui țipar, pielea unui şarpe, un giulgiu sau o piatră albastră. Arhimadritul Meletie, de la Sfânta Mănăstire Grigoriu din Sfântul Munte Athos, care este misionar în Zair, ne spune cum, în 1984, el a vizitat oraşul Kolwezi. El a găsit acolo un şaman care vindeca o mulțime de oameni prin procedee magice.[41]

Sfântul Ioan Hrisostom ne spune că diavolul, ca vrăjmaş al nostru, nu ne vrea binele. Dacă chiar ne vindecă, nu o face pentru binele nostru, ci ca să ne vatăme.

„Dracii v-au scos din Rai, v-au lipsit de slava cea cerească şi acum vor să vă vindece trupul? Ei nu au milă față de suflet, să aibă oare milă de trup? N-au arătat milă nici porcilor pe care i-au înecat în mare, aşa că de ce şi-ar arăta milă față de trupul vostru?

Şi chiar dacă, cu îngăduința lui Dumnezeu, diavolul chiar vă vindecă, să nu credeți că v-a făcut vreun bine. Se poate să vă fi ajutat în neputințele trupeşti, dar este sigur că vă va vătăma sufletul nemuritor, căci diavolul ştie numai să facă rău.

[41] Despre multe alte exemple de practici magice în Zair, a se vedea cartea *Cuviosul Cosma Athonitul, Apostol în Zair – Apusul vrăjitoriei*, Editura Egumenița, Galați, 2004 [n. tr.].

Desigur, Dumnezeu îngăduie dracilor să vă vindece, pentru a vă da o lecție, adică să nu aveți de-a face cu dracii chiar şi atunci când aceştia vă vindecă."[42]

„Mai degrabă aş muri decât să alerg la vrăjmaşii lui Hristos pentru vindecare. La ce bun, dacă trupul este vindecat, iar sufletul vătămat? Care e folosul unei uşurări aici pe pământ, dacă aceasta ar înseamnă să fim aruncați în focul cel veşnic?

Şi totuşi tu, un creştin, în loc să te tângui, te bucuri şi eşti mândru că diavolul te-a făcut sănătos!"[43]

---

[42] Cf. Sfântul Ioan Gură de Aur, *Contra iudeilor*, I.
[43] *Idem*, VIII.
Ce-i drept, asemenea practici sunt mai rar întâlnite, necazul cel mare e că, în general, pe cei care nu cer ajutorul lui Dumnezeu în demersurile, necazurile lor etc., nici Dumnezeu, la rândul Său, nu îi ajută, drept care rămân „de capul lor", pradă ispitelor Satanei care nu pregetă să „pună umărul" la împlinirea dorințelor lor cele fără de Dumnezeu, fie că țintesc sau nu spre binele lor sau al altora [n. tr.].

III.3.O vrăjitoare pe banca acuzaților

În 1994, Curtea Supremă de Justiție din Atena a condamnat la închisoare o vrăjitoare din cauză că-şi exploatase vărul pentru interese financiare.

Merită să aflăm modul prin care această femeie extrem de vicleană şi-a jefuit victima. Evenimentele, aşa cum sunt relatate aici, sunt preluate chiar de la proces.

Vrăjitoarea a divorțat de soțul ei în 1978. După care a început să trăiască cu cineva care s-a dovedit că era vrăjitor, spiritist şi astrolog. Pentru a-şi păcăli clienții, ei au aranjat în casa lor o cameră specială, un „paraclis" împodobit cu icoane, tămâie şi lumânări, precum şi simboluri magice, ca pentagrama ş.a.m.d.

Din nefericire, oamenii veneau în permanență la ei.

Din întâmplare, chiar în apropierea casei lor, se afla locuința familiei vărului ei. Acesta era directorul secției financiare al biroului de asigurare socială din Aghios Stefanos, în Attica. La serviciu, el era cinstit şi muncitor, dar în viața personală suferea de nervi şi avea probleme psihice.

În 1986 a plecat în casa părinților pentru a face nişte reparații. Vara lui, care era vrăjitoare, l-a invitat la o cafea, făcându-i cunoştință cu prietenul ei, pe care l-a recomandat ca fiind soțul ei. Acesta se arăta pe sine ca unul care avea legături cu sfinții ş.a.m.d., care făcea bine oamenilor cu probleme. Pe vărul nostru, acest lucru l-a pus o vreme pe gânduri.

N-a trecut nici o săptămână şi omul a bătut la uşa vrăjitoarei şi a iubitului ei, cărora le-a cerut ajutorul. Vrăjitorul l-a luat într-o cameră separată, „paraclisul". I-a spus să se aşeze pe pat, să-şi descheie cămaşa, să-şi desfacă cureaua şi să se relaxeze. El i-a pipăit diferite părți ale trupului, producându-i o relaxare şi un „calm" desăvârşit. În final, a citit nişte cuvinte de neînțeles asupra lui. Vara lui, vrăjitoarea, s-a aflat în tot acest timp undeva, de-o parte.

Apoi vrăjitorul i-a spus să se ridice şi să se îmbrace. Toți trei au reparat camera de zi. Vrăjitorul a început să vorbească.

- „Văd că ai o problemă majoră. Soacra ta ți-a făcut o vrajă. Ceea ce e mai rău e faptul că vei muri în două luni."

- „Aşa e", a aprobat vrăjitoarea, cu o căldură în glas.

După cum v-ați aşteptat, bietul om a intrat în panică. Dar rudele sale i-au spus că erau mai mult decât dispuse să-l ajute să zădărnicească vraja.

- „Iată cum stau lucrurile: dă-ne 200.000 de drahme pentru a te scăpa de vrajă şi de moarte."

- „Nu am atâția bani."

- „Împrumută şi nu spune nimănui de ce îi vrei", l-a sfătuit vrăjitorul, care, în acelaşi timp, făcea vrăji în cameră pentru a produce efecte menite a-şi dovedi puterile sale miraculoase. Şmecheria şi-a atins scopul propus.

Omul mergea adesea să-şi viziteze aceste rude ale sale, în nădejdea că vraja va fi contracarată. Aceştia continuau să-l ducă de nas. „Te vom salva. Numai datorită nouă eşti în viață."

I-au jucat feste până într-atât încât el îşi pusese încrederea deplină în ei. Prin diferite practici „magice", ei l-au redus la un simplu instrument supus, care făcea tot ce i se spune. Le-a cedat chiar şi o parte din moştenirea pe care o avea. Dar asta n-a fost tot. El se comporta în casa lor ca un slujitor.

Aşa cum am spus, victima avea o slujbă foarte bună. El era directorul secției financiare a biroului de asigurare socială din Aghios Stefanos. Aceste rude ale sale se străduiau acum să se bucure mai mult de poziția lui. În vreme ce anterior el muncise cinstit şi corect la locul său de muncă, acum se simțea îmboldit de o forță ciudată să fure bani de la serviciu. El lua banii şi-i dădea „salvatorilor" săi. Aceasta s-a întâmplat în iunie 1988.

A continuat să fure şi să fure. Dădea rudelor sale zeci de milioane de drahme pe lună! Când vedea că este greu să fure, vara sa îl chema la telefon şi-i întărea hotărârea.

Cu totul, el a furat 282.210.000 de drahme, pe care le-a dat lor, în timp ce el nu avea nici pentru o masă completă.

Pe 29 noiembrie 1991, vrăjitorul a murit într-un accident de trafic. Vrăjitoarea era acum singură.

Biroul de asigurare l-a prins în final pe hoț. Nimeni n-a putut înțelege cum acest om, care era un şef atât de cinstit, a putut să fure bani. I s-au adus învinuiri. Vara sa îi aranjase avocați pentru a-l apăra, ea fiind cea care-i plătea taxele, şi nu pentru că ținea la el, ci pentru că procesul o expunea la riscuri.

Victima a fost ținută în arest temporar. Avea cu el o varietate de amulete magice, dăruite de vara sa. Mai mult, vrăjitoarea, care se temea ca nu cumva să-şi vină în sine şi s-o dea de gol, îl vizita adesea în închisoare. L-a sprijinit foarte mult. Dar, aflat departe de influența ei constantă, zilnică, victima s-a eliberat de influența ei. Şi, într-adevăr, şi-a venit în sine şi şi-a recunoscut „gafa". A mărturisit.

În apărarea sa a fost angajat un alt avocat. Vrăjitoarea s-a panicat. Trebuia să facă ceva pentru a se proteja şi chiar a făcut. În ziua procesului, noul avocat al apărării, conform declarațiilor sale, s-a simțit ciudat şi neobişnuit de rău. Abia putea sta în picioare, nefiind în stare nici să gândească limpede. Nu-şi putea articula bine discursul. În toți anii, de când era avocat, era pentru prima dată când i se întâmplase aşa ceva. Secretara lui suferea de simptome similare.

Vrăjitoarea îşi făcuse vrăjile.

Deşi avocatul fusese indiferent față de religie, s-a dus să se spovedească în aceeaşi după-amiază, la fel şi secretara sa. Li s-a citit o slujbă de dezlegare, iar biroul a fost stropit cu agheasmă. Şi-au revenit imediat. S-au dus la tribunal. Vrăjitoarea a negat cu încăpățânare faptul că forțase pe victimă să fure bani sau că ea îi plătise cheltuielile de judecată.

Cum era şi firesc, curtea nu s-a lăsat convinsă. În august 1994, ea a fost condamnată pentru instigare morală la furt.

Concluzii

• Magicienii i-au spus victimei că i se făcuse o vrajă şi că va muri în două luni. Cu alte cuvinte, i-au spus minciuni pe față.

• Dacă cineva se duce la vrăjitori (sau astrologi, sau ghicitori) şi i se spune că cineva i-a făcut o vrajă şi aşa mai departe, să fie sigur că nu sunt decât minciuni.

• I-au spus aceste minciuni pentru a-l uşura de bani. Dacă vă duceți la vrăjitori, vă vor minți şi vă vor jefui şi pe voi.

• Omul avea probleme psihice, dar ei, în loc să facă un lucru de bun simț, acordându-i sprijin moral, au găsit o ocazie perfectă de a-l distruge! Nu este nimic omenesc în aceste vrăjitoare şi în cei asemenea lor. Nu se dau în lături de la nimic!

Bieții oameni care aleargă la mincinoşi pentru a găsi o soluție la problemele lor!

III.4.Magia neagră

La simpla pomenirea a magiei negre, un nor întunecat ne umbreşte sufletul. Şi nu este doar o figură de stil! Magia este groaznică şi înfricoşătoare.

Ritualurile

Doreen Irvine, englezoaica satanistă de care am pomenit, s-a ridicat la cea mai înaltă „slujire”. A fost iniţiată în magia neagră. Ea însăşi este cea care ne-a spus ce se întâmplă la aceste ritualuri respingătoare:

• Acestea au loc noaptea.
• Se desfăşoară în locuri liniştite, îndepărtate, ciudate, în case abandonate, în păduri sau pe plaje părăsite etc.
• În „cultul” lor, sataniştii se întrec între ei: cine va săvârşi cele mai teribile păcate?

Pentru a fi mai precis:

• Atât bărbaţii cât şi femeile iau parte la venerarea lui Satan.
• Sexul joacă cel mai important rol, în special sexul depravat (cele mai multe preotese sunt lesbiene).
• Atât femeile cât şi bărbaţii care iau parte la ritualuri se dezbracă de toate hainele pentru a-l venera pe Satan.
• Sado-masochismul este un aspect al venerării. Doreen Irvine a văzut cu ochii ei preotese care-şi sfâşiau carnea de pe ele sau se tăiau cu cuţitele.[44]

---

[44] Care ar fi motivul acestei auto-mutilări? Şi oare doar sataniştii fac acest lucru? Dumnezeu a creat pe om *ca să-i fie bine pe pământ* şi *să aibă viaţă din belşug*, zice Scriptura. Diavolul este vrăjmaşul binelui, al bunăstării, al vieţii, al TRUPULUI; aceasta înseamnă fie că voieşte să-i „sfâşie” integritatea, fie că voieşte să avem cât mai multe, ca, printr-un prisos inutil, adunat în mod egoist, pentru luxul propriu, să batjocorim ceea ce ne-a dat Dumnezeu. Deci motivul auto-mutilării este batjocorirea şi distrugerea vieţii, a vieţii care palpită la nivelul cel mai înalt, adică personal, în trupul uman. Oare doar sataniştii fac acest lucru? Nu, o fac şi cei ce-i slujesc acestuia din afara „templelor”. O formă mai uşoară de sado-masochism este şi sexul inutil, care are ca scop mai puţin iubirea sau facerea de prunci, cât plăcerea reciprocă. Pe măsură ce o căutăm mai mult, plăcerea căutată pricinuieşte tot mai multe chinuri; se caută plăcere din lipsa unui sens şi unei bucurii pe care viaţa (ceilalţi, familia etc.), chipurile, ar fi datoare să ne-o ofere în mod activ, în timp ce nouă ni se cuvine, în mod pasiv, să primim „para mălăiaţă a lui Nătăfleaţă”. Simţim în jur numai înşelăciune, corupţie şi lăcomie. Pe scurt - viaţă amară, pricinuită, zice-se, de cei care ne conduc, de cei care ne-au crescut, de cei care umflă preţurile etc. Cauza tuturor acestora este OMUL, omul în general, omul care se automutilează pe el însuşi (nemaigăsind nici o valoare demnă de preţuit din partea trupului), descoperind în el moartea, adică pe diavolul, nici un strop de viaţă fericită, ci numai moarte spirituală, sinonimă cu viaţa pătimaşă, ce-şi trage seva din stricăciunea acestei lumi; Dumnezeu Însuşi, Viaţa-personalizată, izvorul vieţii pare undeva de negăsit - drept care omul simte nevoia chinuirii de sine, într-o căutare a bucuriei de a trăi acolo unde ea nu este, aceasta prin: sfâşierea armoniei trupului şi a vestimentaţiei (cercei, ace de siguranţă etc. înfipte pe unde se poate, zburlirea părului (expresie a devierii mentale), ruperea hainelor (în scopuri „estetice”), schimonosirea şi colorarea lor într-un mod cât se poate de deşănţat), sfâşierea armoniei mişcărilor trupului (muzica şi dansurile [post]moderne, ce-şi au originea, prin filieră americană, în riturile mai mult sau mai puţin demonice ale triburilor africane, ce ţin magia ca bază a cultului, respectiv în tradiţiile naţionale ale burgheziei avide de bogăţie, care, nesăturată de opulenţa vieţii europene, a căutat „pământ nou” de exploatat pe tărâm american, loc în care acest duh burghezo-

• O altă formă de venerare, mult mai obişnuită, este jertfa cadavrelor. Ei deschid morminte, iau cadavrele şi le oferă ca jertfă lui Satan. Ocazional, se mai întâmplă să jertfească oameni vii, în special bebeluşi.

Magia

Din propria experienţă, Doreen Irvine ne spune că nimeni nu trebuie să subevalueze vrăjitoarele ce se ocupă cu magia neagră. Au puteri uriaşe. Pot invoca puterile întunericului.

Pot blestema pe cineva, iar blestemul să se prindă. În acest caz, viaţa acelei persoane va fi întoarsă pe dos, mergând din rău spre mai rău. Blestemul poate fi şi cauza morţii! Doreen Irvine spune că este binecunoscut faptul că unii oameni mor din pricină că poartă un astfel de blestem.

Spre deosebire de blestem, magia neagră poate provoca ură de moarte între prieteni sau poate face pe cineva să-şi piardă minţile (să înnebunească), să-şi piardă vocea sau să se îmbolnăvească.

Dacă, de exemplu, vor să facă pe cineva „mut”, ei pun un ac sau un cui în gura unei păpuşi, în timp ce fac „rugăciune” către draci. Dacă, pe de altă parte, vor să-i pricinuiască cuiva dureri de picioare ori să-i paralizeze complet picioarele, ei fac o gaură în picioarele păpuşii. Profesorul Richard Kieckhefer scrie că un vrăjitor din Conventry a făcut o figurină de ceară, reprezentând pe vecinul său, căruia i-a străpuns fruntea cu un cui de fier. Urmarea a fost că vecinul a înnebunit. Şi nu numai atât, dar a şi urlat de durere. Acest chin îngrozitor a durat două săptămâni. În final, vrăjitorul a înfipt un cui în inima figurinei, iar vecinul a murit.

Răposatul Părinte Cosma de la Mănăstirea Grigoriu din Sfântul Munte Athos († 1989), care s-a ostenit cu râvnă neobosită în Zair, relatează un eveniment uimitor întâmplat în acea ţară.

Într-un sat oarecare, un om fusese ucis. Rudele sale, care, fireşte, erau foarte necăjite, au încercat să-l găsească pe ticălos, dar n-au reuşit. Astfel că au recurs la magie pentru a se răzbuna pe ucigaş.

A venit şi vremea când trebuiau să-l îngroape pe cel mort. Patru săteni îl purtau pe umeri către locul de veci. În faţă şi în spate îi urmau o mulţime de oameni. Dar, pe măsură ce cortegiul avansa, s-a întâmplat ceva inexplicabil. Sicriul a început să se clatine, ba înainte, ba înapoi. Cu cât cortegiul înainta mai mult, cu atât mai puternic se clătina sicriul, la stânga sau la dreapta, în faţă sau în spate. Cei patru oamenii care îl purtau au pierdut controlul. Erau efectiv împinşi, aruncaţi în mulţimea tulburată. Apoi, deodată, a lovit capul unui străin care urma procesiunea. Străinul a căzut la pământ, plin de sânge şi inconştient. Curând a murit.

S-a dovedit ulterior că acest străin îl ucisese pe acel om cu sânge rece!

Observăm cum, şi aici, ocultistul îşi săvârşise „miracolul” său.

Demonizat – nebun – împietrit

Doreen Irvine ne spune că:

---

mamonic a dat mâna cu demonismul ritmurilor muzicale de tradiţie demonic-africană, formând ceea ce se numeşte astăzi *muzică de calitate*) [n. tr.].

• Practicanții magiei negre își pierd limpezimea minții. Rațiunea nu mai face deosebire între bine și rău. Sunt complet împietriți.

• Înspăimântători cum sunt, ajung în cele din urmă la nebunie.

Adăugăm faptul că:

• Deoarece au de-a face cu demoni, sunt demonizați.

• Pe bieții oameni care, pentru a-și rezolva problemele, aleargă la aceste persoane posedate nu putem decât să îi compătimim.

III.5.De la magia neagră la Hristos

În final, satanista şi preoteasa magiei negre, Doreen Irvine, după o experienţă dramatică, s-a întors la sânul lui Hristos. Cum s-au întâmplat toate acestea, ne spune chiar ea în cartea sa *De la magia neagră la Hristos*.[45]

Semne şi minuni

În cadrul iniţierii în magie, zeul şi părintele ei, diavolul, i-a dat acesteia puteri supranaturale. De exemplu, era capabilă să facă mesele, scaunele şi alte obiecte să dispară şi apoi să le aducă înapoi. Putea pluti în aer în camera ei. Putea ucide păsări numai cu gândul. Mai erau şi alte lucruri ciudate.

Probe pentru promovare

A venit vremea când trebuia aleasă o regină a magiei negre. Erau şapte candidate, printre care şi Doreen. Toate trebuiau să treacă printr-un foc de aproape doi metri înălţime. Cea care suferea cea mai mică pagubă devenea regină.

Momentul probei venise. Deja se adunaseră peste o mie de vrăjitoare, aşteptând să o vadă pe noua lor regină.

Venise rândul Doreenei. Ea l-a implorat pe diavol, tatăl ei, să o ajute, iar el i-a apărut în persoană! Doreen i-a luat mâna şi au trecut împreună prin foc. Au trecut amândoi prin dogoarea flăcărilor.

Minunea s-a întâmplat. Doreen a trecut prin foc nevătămată. Părul ei cel lung n-a suferit nici o arsură! Nici un fir de păr n-a fost ars.

Cele o mie şi ceva de vrăjitoare care se adunaseră au început să sărbătorească în faţa noii lor regine. Tot atunci, au căzut la pământ înaintea ei şi i s-au închinat.

Încoronarea

Venise şi vremea să fie încoronată. I-au pus pe cap o coroană din aur masiv, i-au pus pe umeri veşmântul regal împodobit cu aur, i-au dat un sceptru şi au ridicat-o pe tron.

---

[45] Deoarece părintele Vassilios nu dă mai multe amănunte privitoare la confesiunea în care a intrat, ne simţim obligaţi să facem câteva precizări. Cei care citesc mai multe despre Doreen Irvine află că ea nu a trecut la Ortodoxie. Adunarea creştină care a convins-o să renunţe la vrăjitorie era o adunare evanghelică. Ulterior, Doreen Irvine s-a apropiat de o altă sectă neoprotestantă. Modul în care părintele Vassilios face referire la povestea ei (probabil din lipsă de informaţii) poate naşte confuzii. În momentul în care considerăm că intrarea într-o grupare sectantă este întoarcere „la sânul lui Hristos" punem pe acelaşi prag Biserica, Trupul lui Hristos, cu grupările eretice. Într-adevăr, convertirea lui Doreen Irvine este cutremurătoare. Dar ar fi fost şi mai cutremurătoare dacă de la minciunile vrăjitoriei ar fi trecut la adevărul lui Hristos, care se poate cunoaşte numai prin Biserică. Hristos nu S-a întrupat numai ca oamenii să renunţe la vrăjitorie şi la practicile păgâneşti. S-a întrupat pentru a le arăta oamenilor drumul adevărului care nu este amestecat cu minciuna. Şi drumul acesta este prin Biserică. Ceea ce ne face să avem anumite semne de întrebare privitoare la *credinţa creştină* pe care Doreen Irvine a căpătat-o de la sectanţi... [n. red].

Apoi a început sărbătoarea. Femei şi bărbați, goi puşcă, au dansat dansuri drăceşti, au consumat băuturi amestecate cu narcotice şi au început orgii care nu pot fi descrise în cuvinte.

Acum, diavolul, tatăl ei, i-a devenit şi mai apropiat. La fiecare primejdie pe care o întâmpina, intervenea el însuşi şi o salva. Doreen zice că proverbul: „Diavolul are grijă de ale sale" se aplică aici din plin. A văzut şi a trăit pe pielea ei.

Cu noua sa funcție, darurile ei au sporit. De exemplu, putea vorbi limbi străine fără a le învăța şi multe alte lucruri uimitoare.

Lumina în întuneric

Dumnezeu *vrea ca toți oamenii să se mântuiască* (I Tim. 2, 4), cu deosebire cei care au fost înghițiți de gura nesăturată a diavolului. *Nu vreau moartea păcătosului, ci mai degrabă să se întoarcă de la căile sale şi să fie viu* (Ez. 18, 23), zice Domnul. Dumnezeu n-a încetat niciodată să se îngrijească de mântuirea Doreenei. I-a sădit în suflet semințele pocăinței. Iar ele au dat rod. Acum că Doreen se ridicase la cea mai mare slujire a magiei negre, o luminiță abia pâlpâind a fost aprinsă în sufletul ei. A început să se gândească la vremea de dinainte (şi după!). Era îngrijorată; era departe de a fi conştientă de starea în care intrase.

I-a venit ideea să se ducă la o adunare a creştinilor şi să audă ceva despre Hristos. Dar făcuse jurământ să nu participe niciodată la astfel de întâlniri. Se afla în dilemă. Ce să facă, să se ducă sau să nu se ducă? A luat o hotărâre. S-a lepădat de jurământul făcut diavolului, iar în mai 1964 se găsea la o adunare creştină. A auzit o predică despre Hristos, care a pus-o pe gânduri.

O lună mai târziu, s-a întors la adunare. Din nou a auzit oameni vorbind despre Hristos. Acum era tulburată într-o măsură şi mai mare. A luat pe dată o hotărâre fermă: „Gata cu magia, s-a terminat! Pentru totdeauna!".

Izbucnirea războiului

Când urâtorul de oameni diavol a văzut că Doreen luase o hotărâre curajoasă pentru a se întoarce la duşmanul său, Hristos, a scrâşnit din dinți. Într-o noapte, în timp ce se afla în pat, i-a apărut în persoană. Brațele îi erau acoperite cu un păr lung şi negru, iar vocea era respingătoare. Era un spectacol hidos. A luat-o pe Doreen de gât, aproape sugrumând-o, şi urlând i-a zis: „Nu! Nu! Să nu te duci la Hristos! Eşti a mea!".

Doreen s-a înfricoşat, dar nu s-a descurajat. A rămas fermă în hotărârea ei. Nu cu mult timp în urmă fusese din nou la o adunare creştină. Lucifer a urmărit-o.

La această întâlnire, Doreen a făcut o seamă de lucruri fără voia ei. A rupt Scripturile, i-a atacat pe slujitori, a urlat, a căzut la pământ târându-se prin jur ca un şarpe.

După o vreme s-a întors înapoi la adunare, şi iarăşi, de fiecare dată făcea aceleaşi lucruri necontrolate sub influența lui Satan. Când s-a dus a treia oară, diavolul a strigat către ea: „Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci acum este să te sinucizi! Să mori! Să mori! Să mori!".

Vocea plină de cruzime a străpuns-o ca un cuțit. A fugit pe străzi de parcă ar fi fost urmărită. A ajuns la un pod peste un râu, a sărit peste îngrăditură şi se pregătea să sară în apă şi să se înece. Un trecător a oprit-o în ultimul moment.

Drumul spre victorie

Prin harul lui Dumnezeu, ea l-a întâlnit pe Arthur, un misionar creştin. La întâlnirea cu pricina, demonii strigau şi o ameninţau:

• Unul zicea că este dracul desfrânării, care se afla în ea încă de când ea avea cincisprezece ani, când începuse să iasă în oraş cu „prietenii".
• Un altul pretindea că este dracul îndoielii şi al necredinţei.[46] Îi spunea să-l părăsească pe misionar, deoarece el, dracul, nu avea nici o intenţie s-o lase în pace.
• „Nici eu, nici eu" - strigau ceilalţi draci.

Arthur şi Doreen au postit şi s-au rugat. Mulţi dintre draci s-au îndepărtat, deşi unii au „prins rădăcini" în ea, refuzând să plece. Dracul chinuirii a rămas, chinuind-o zi şi noapte.
Noaptea avea vise îngrozitoare. Animale sălbatice şi turbate o urmăreau cu scopul de a o sfâşia. Îşi înfigeau unghiile în gâtul ei. Ea sărea în sus de spaimă, trupul îi era acoperit cu zgârieturi.
Dimineaţa părăsea casa, plecând spre locuri pustii. Dar nu-i folosea la nimic. Seara se întorcea epuizată. Se întindea să se culce, iar coşmarurile începeau din nou.
Cu Arthur, misionarul, se întâlnea adesea. „Chinuitorul" nu putea suporta. Îi spunea să ia un cuţit şi să-l ucidă! Fără să-şi dea seama ce face, a luat un cuţit şi l-a pus în geantă. Dracul insista să-l ucidă pe Arthur. Era gata-gata să-l ucidă, dar el a oprit-o la timp.
După rugăciune stăruitoare şi post, în final a fost izbăvită de „chinuitor". Dar era necesar ca lupta să continue, deoarece trebuia să scape de ceilalţi draci.
Arthur vorbea despre Golgota, iar dracii se tulburau teribil. Strigau către el să înceteze a mai vorbi despre aceasta.

În acest moment, Doreen a luat nechibzuita decizie să se întoarcă în cercurile magice şi să-şi anunţe marea sa hotărâre în privinţa salvării ei. Făcând aşa, foştii ei prieteni au început să o bată până ce şi-a pierdut cunoştinţa. După aceasta, au legat-o, au pus-o într-o maşină, au dus-o într-un loc pustiu şi au părăsit-o. Dar Dumnezeu a lucrat din nou. Curând după aceea, o persoană binevoitoare a trecut pe acolo, a văzut-o şi a dus-o la spital.

Ultima ispită

Când Lucifer a văzut că dracii lui o părăseau unul câte unul, el şi-a jucat ultima carte. Sub influenţa dracilor, Doreen a început să se comporte ca o nebună.
A fost închisă într-un spital de psihiatrie. Diagnosticul a fost „manie religioasă", doctorii făcând eforturi să o vindece cu medicamente. Dar comportamentul ei de la clinică nu era constant. Atunci când era calmă şi înţelegătoare, ea le spunea doctorilor că îi puseseră un diagnostic greşit. Le spunea că nu este bolnavă mintal, ci este posedată de draci.
În mod surprinzător, doctorii i-au permis să iasă din clinică pentru un week-end. Ea s-a grăbit să-l întâlnească pe destoinicul misionar şi pe bunii lui prieteni, implorându-i să se roage pentru eliberarea de acest ultim atac al dracilor. Iar

---

[46] Conform Sfântului Ioan Scărarul şi altor Părinţi, dracii sunt organizaţi de Lucifer pe specializări [patimi]. Există diferite împărţiri ale patimilor şi dracilor care se ocupă de ele, dar „listele" nu epuizează diversitatea patimilor, care, negrăit îmbinate, dau naştere altora. O dată înrobit de patimă, robul patimii este lăsat „liber" de dracul respectiv, ca unul care face răul de la sine, nemaifiind nevoie de constrângere. Aici înţelegem şi de ce unii păcătoşi sunt „fericiţi" ca unii care nu mai sunt chinuiţi de diavol, fiind „la mâna lui". În schimb, creştinul nu este slăbit de acesta, ca unul care este pizmuit neîncetat de acesta. Lupta cu patimile este una cu căutarea lui Hristos şi împlinirea poruncilor Lui, odihna dăruită de Hristos fiind darurile Sfântului Duh, care se fac ca un scut de apărare împotriva dracilor [n. tr.].

milostivul Dumnezeu a făcut minunea Sa. Fosta regină a magiei negre scăpase de dracii care o chinuiau.

În lunea ce a urmat, ea s-a întors la clinica de psihiatrie. Doctorii şi personalul au fost uimiţi să vadă o persoană complet diferită, căreia i-au dat drumul imediat.

Misionarul

De atunci înainte, ea s-a consacrat slujirii lui Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre. Pe posturile de televiziune din Marea Britanie, în discursuri, prelegeri, interviuri, peste tot ea propovăduia mila lui Iisus Hristos, prin harul Căruia ea s-a putut ridica din cele mai de jos părţi ale iadului.

Celor care, în această lume, sunt singuri şi fără nădejde, ea le trimite un mesaj de nădejde, inspirată din propria experienţă. Există, zicea ea, Unul Care-i iartă şi-i iubeşte, Iisus Hristos. Nici mângâietoarele Sale cuvinte nu le-a trecut cu vederea: *Veniţi toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi.*

III.6.Arme împotriva magiei

Crucea, Moaştele şi Evanghelia

Crucea

În Grecia şi în Balcani în general, creştinii şi musulmanii trăiesc împreună în armonie.

Era odată un musulman, păstor bun, binevoitor, care făcând o comparaţie între religia lui Mahomed şi creştinism, a ajuns la concluzia că creştinismul este mult mai bun decât islamul. Interesul lui faţă de Hristos creştea pe zi ce trece. A început să discute, să studieze, să întrebe despre creştinism. Apoi s-a hotărât să renunţe la islam şi să devină creştin. Aflând tatăl lui despre acesta, a făcut tot ce i-a stat în putinţă să-l facă să se răzgândească. Dar n-a reuşit cu nici un chip, căci fiul său era ferm convins că ceea ce face este bine. În final, tatăl a făcut apel la un ocultist. „Vreau să-l faci pe fiul meu să nu se mai gândească la Hristos", i-a zis el. Vrăjitorul, sigur de succesul său, s-a pus pe treabă.

Prima dată a eşuat, drept care a mai încercat o dată. A eşuat din nou. A treia încercare, al treilea eşec. Apoi şi-a dat seama de ce nu mergea. L-a chemat pe părinte şi i-a zis direct: „Dacă vrei ca vraja să aibă efect, spune-i fiului tău să scape de acele bucăţi de lemn pe care le poartă în jurul gâtului!"

Ce era? Tânărul musulman văzuse că creştinii poartă o cruce în jurul gâtului, şi s-a gândit să poarte şi el la fel. A luat două bucăţi de lemn, le-a aranjat în forma unei cruci şi le-a purtat în jurul gâtului. Şi, mulţumită crucii, de care diavolul se teme, vraja nu şi-a atins scopul. Amintiţi-vă de momentul când, auzindu-l pe Arthur misionarul vorbind despre Golgota, unde Domnul a fost răstignit, dracii s-au înfuriat şi i-au zis să se oprească.

Moaştele

Împăratul Iulian Apostatul s-a dus la un vrăjitor vestit de la oracolul lui Apollo, la Dafni, Antiohia. Dar chiar alături de oracol se găsea un cimitir în care se aflau moaştele Sfântului Mucenic Vavila. Vrăjitorul nu a putut vorbi. I-a spus împăratului: „Dacă vrei să-ţi spun viitorul, va trebui să sfărâmi racla împreună cu moaştele Sfântului Vavila. Căci ele mă împiedică să vorbesc".[47]

[47] Cf. Sfântul Ioan Gură de aur, *Cuvânt de laudă la Sfântul Sfinţit Mucenic Vavila* [în trad. rom.: Sfântul Ioan Gură de Aur, *Predici la Sărbători împărăteşti şi cuvântări de laudă la sfinţi*, traducere din limba greacă de Pr. Prof. Dumitru Fecioru, E.I.B.M.B.O.R, 2002, p. 296.].

Evanghelia

Sfânta Evanghelie este şi ea vrăjmaş al diavolului şi al meşteşugirilor lui magice. Sfântul Ioan Gură de Aur ne spune că în casa unde se află o Evanghelie diavolul nu va intra.[48] Amintiţi-vă de tânăra de care am pomenit mai sus, care avea o Evanghelie cu ea, ceea ce a împiedicat-o să-l mai invoce pe diavol.

Postul şi rugăciunea

Am văzut cum postul şi rugăciunea îi pun pe draci pe fugă. În continuare nu vom face decât să mai subliniem nişte aspecte:

Neamul dracilor, zice Domnul, este biruit numai prin post şi rugăciune (cf. Matei 17, 21). Postul are de-a face cu trupul, rugăciunea cu sufletul. Astfel că întreaga persoană se angajează în lupta împotriva diavolului.

Să insistăm puţin asupra rugăciunii. Aş vrea să vă amintesc de vestitul vindecător care s-a dus odată în Zair şi s-a apucat să vindece oameni. „În luna august 1994, tot Kolwezi-ul era în stare de agitaţie din pricina unor reclame, afişe şi plancarde care anunţau că Hristos va veni să-i vindece pe bolnavii şi neputincioşii, pe ciungii şi pe orbii din toată zona aceea[49]. Mii de dolari fuseseră cheltuiţi pentru pregătirea primirii pastorului penticostal care venea din Africa de Sud pentru a-i vindeca pe bolnavii din Zair.

Aceeaşi primire şi festivităţi l-au aşteptat în Lubumbashi, unde mulţi oameni îl urmaseră în speranţa că vor fi vindecaţi. Începutul acestei noi propovăduiri şi vindecări „mesianice" a coincis cu începutul Canoanelor Maicii Domnului, pe care ortodocşii le săvârşesc în luna august. Preacuviosul părintele nostru, arhimandritul Meletie, îi avertizase din timp pe creştinii ortodocşi de sosirea acestui pseudo-Mesia, interzicându-le credincioşilor să se ducă la aceste adunări chiar şi numai din curiozitate. Numai la doi sau trei creştini le dăduse permisiunea să se ducă şi să asculte cele ce spuneau acolo, pentru a putea să-i informeze pe cei din conducerea Misiunii Ortodoxe. În fiecare seară, „mesia" îi provoca cu câte ceva în engleză, iar doi oameni traduceau cuvintele sale în franceză şi swahili, adoptând un ton furtunos astfel încât oamenii să vină în masă ca să fie vindecaţi. În acelaşi timp, părintele Meletie se afla în biserica Sfântul Gheorghe, la aproape 100 de metri de adunarea demonică, rostind canoanele Maicii Domnului, precum şi rugăciuni pe metanii cu genunchii plecaţi, dar şi omilii şi predici. Cele două adunări concurau pentru a vedea care va ieşi biruitoare.

---

[48] Aceasta nu înseamnă că Biblia este realmente un scut care ne asigură toată liniştea casei. Biblia ne poate apăra în măsura în care credem în puterea izbăvitoare a cuvintelor dumnezeieşti, putere care izvorăşte din ea, sau mai degrabă din Dumnezeu. Să nu uităm că şi vrăjitoarele (cel puţin cele de pe plaiurile noastre) folosesc crucea şi Biblia ortodoxă, dar ele le transformă, prin credinţa lor în puterile malefice pe care le dau dracii, în instrumente ale înşelării. Ce să mai spunem de faptul că Biblia este folosită clandestin – spun clandestin, deoarece ea a fost scrisă în Biserica adevărului, cea de la început, care viază şi astăzi şi nu în grupările ce au ieşit din ea – de sectele (neo)protestante? Iată ce spune părintele Dimitrie Gagastathis despre îndrăzneala dracilor de a intra chiar şi în locurile unde Biblia este cinstită cel mai mult: „Ei [diavolii] pot fi găsiţi şi în biserică, chiar în timpul Dumnezeieştii Liturghii. Ei pun gânduri rele în minţile oamenilor, abătându-i de la rugăciune şi distrăgându-le atenţia de la dumnezeieştile Taine. Totuşi, ei se depărtează în vremea Heruvicului şi a Vohodului Mare. În Altar poate intra numai Lucifer, conducătorul lor, nimeni altul. Odată, săvârşeam noaptea o Liturghie şi, la un moment dat, au intrat în biserică şi au început să răstoarne scaunele...", cf. Părintele Dimitrie Gagastathis, *Amintirile unui sfânt*, Editura Bunavestire, Galaţi, 2003, p. 106 [n. tr].

[49] Nu de puţine ori, asemenea vindecători, cu slogane similare, şi-au făcut apariţia şi în România, în special în Bucureşti, autorităţile locale cedând în faţa banilor oferiţi de aceştia [n. tr].

Rezultatul s-a văzut a doua zi, duminică dimineața, venind chiar de pe buzele acestui presupus predicator protestant şi săvârşitor de false minuni: „Am fost în numeroase țări şi oraşe, şi peste tot predica mea s-a încununat cu succes, dar cele prin care am trecut aici în Kolwezi mi s-au întâmplat pentru prima dată. Am fost aici atât de multe zile şi totuşi n-am putut face nici măcar o minune. Mă întreb de ce? Cred că aici în oraşul vostru există o altă forță, iubiților, care, destul de ciudat, nu m-a lăsat să vă *vindec* şi să vă fac pe toți să credeți în Iisus Hristos. Plec cu o mare amărăciune în suflet şi nu mă voi mai putea întoarce în oraşul vostru".

Această minune a lui Hristos şi a Maicii Sale s-a confirmat astfel prin chiar mărturisirea acestui duşman al Adevărului. Vestea s-a transmis credincioşilor în duminica următoare, iar ei au dat slavă lui Dumnezeu, prăznuind această biruință cu cântări de laudă."[50]

Cei ce duc o viață sacramentală

Maslul

Un preot, prieten de-al meu, mi-a relatat următoarele:

Unui enoriaş de-al său i se părea că cineva îi face vrăji. Drept care a chemat un preot să-i facă slujba Sfântului Maslu. Câteva zile mai târziu, s-au întâlnit pe stradă, iar acesta i-a zis: „Părinte, ungerea de la Maslu şi-a făcut efectul! După aceea, am aflat că atunci când rosteați slujba, vrăjitoarea a început să urle, zicând că un preot îi lega mâinile".

Deci Sfintele Taine sunt şi ele arme împotriva magiei.

Spovedania

Aceasta este una dintre cele mai puternice arme împotriva magiei. Chiar diavolul o spune: „Mi-e teamă de acea baie pe care creştinii o fac în Biserică".

La o adunare a vrăjitorilor, el a afirmat: „Să nu vă duceți niciodată la Spovedanie".

Sfânta Împărtăşanie

„Lucrul de care mă tem cel mai mult - a spus diavolul - este ceea ce creştinii mănâncă şi beau în biserică, atâta timp cât o fac cu cuget curat." Sfânta Împărtăşanie este cea mai de temut armă împotriva magiei. Astfel că, dacă luați Împărtăşanie cu cuget curat, magia nu vă va afecta.

Concluzie:

Dacă vă depărtați de păcat şi trăiți în Biserică, prin Tainele ei, nu aveți de ce vă teme! Niciodată, niciodată nu veți fi atacați de magie.

---

[50] *Cuviosul Cosma Athonitul, Apostol în Zair – Apusul vrăjitoriei*, Editura Egumenița, Galați, 2004, p. 188 [n. tr.].

III.7.Cine sunt cei afectați de magie?

Cei ce trăiesc în păcat

Din experiența Bisericii noastre cunoaştem că cei ce fac păcate, mai ales cei ce sunt robiți patimilor trupului, sunt expuşi magiei. Cu alte cuvinte, păcatele lor îi dezarmează complet, ei dându-se poftelor diavolului.

Dar dacă purtați o cruce, dacă vă închinați moaştelor sau dacă aveți o Evanghelie acasă, cum vă poate afecta magia?

Fiindcă Iulian Apostatul şi-a făcut semnul crucii cu mâinile curate, dracii care-l atacau la porunca vrăjitorului s-au împrăştiat ca fumul. Dar după ce a măcelărit un copilaş, după ce i se spusese să facă aşa de către vrăjitor şi îşi spălase mâinile în sânge, nu mai conta de câte ori îşi făcea semnul crucii. N-a avut nici un efect, iar dracii l-au înfrânt.

Păcatul lui îl făcuse nevrednic de paza dumnezeiască. De aceea, dacă săvârşiți păcate de moarte, atunci nici moaştele, nici crucea, nici Evanghelia nu vor folosi la nimic împotriva magiei.[51]

[51] Într-adevăr, numai spovedania îl poate ajuta pe cel care, în urma păcatelor sale, a devenit vulnerabil în fața atacurilor magiei să poată rezista acestora [n. red].

Participarea neregulată la biserică
şi împărtăşirea rară

Participarea la biserică

La Dumnezeiasca Liturghie, oamenii care sunt demonizați urlă: „Ard, ard". Din ce pricină ard? Este din pricina dumnezeiescului har, care la Liturghie se revarsă ca o apă. Deci Dumnezeiasca Liturghie este foc care-l arde pe diavol (şi farmecele lui). Astfel că oamenii care nu participă regulat la biserică pot fi afectați de farmece. Iată de ce:

• Însuşi diavolul, la o adunare a ocultiştilor, le-a interzis să participe la Dumnezeiasca Liturghie.

• Sfântul Macarie Egipteanul i-a spus unei femei căreia i se făcuse farmece să nu lipsească niciodată de la biserică.[52]

Împărtăşirea neregulată

„Vrăjile se prind de tine deoarece nu te-ai împărtăşit de cinci săptămâni", i-a spus Sfântul Macarie acelei femei amintite mai sus. „Deci, dacă vă împărtăşiți rar, îi dați diavolului un băț cu care să vă bată". „...ca nu cumva îndepărtându-mă prea multă vreme de împărtăşirea de Tine, să fiu prins de lupul cel înțelegător."[53] (Rugăciunile înainte de Sfânta Împărtăşanie).

Ce-i de făcut?

Tot cel „vrăjit" trebuie:

• Să se depărteze de păcat.

• Să se ducă la biserică, să se spovedească şi să se împărtăşească cu Sfintele Taine.

• Să bea agheasmă în fiecare zi.

• Să se roage şi să țină post regulat.

• Să i se citească rugăciunile de exorcizare[54] [molitfele Sfântului Vasile etc. - n.n.] o dată pe săptămână.

Numai astfel poate fi biruită vraja şi arsă ca paiele.

---

[52] *Everghetinosul*, vol. IV.

[53] Se mai pot da şi alte exemple care pot invalida concepția conform căreia omul trebuie să se împărtăşească (măcar) în cele patru posturi din an. Poate că acest îndemn e valabil pentru cei care vin rar la biserică. Oricum, o viață sacramentală cu împărtăşirea „măcar de patru ori pe an", continuată la nesfârşit, devine în timp o invitație către vrăjmaş, care răcneşte ca un leu, gata să înghită pe oricine (cf. I Petru 5, 8) [n. tr.].

[54] Asta dacă într-adevăr i s-au făcut vrăji. Este greşită alergarea după dezlegări numai când omului i se năzare că i s-au făcut vrăji. Există chiar o psihoză, întreținută de diavol, datorită căreia oamenii dau vina pe farmece pentru orice necaz care li se întâmplă, fără a-şi da seama că de fapt unele necazuri sunt pedepse îngăduite de Dumnezeu pentru curățirea sufletului păcătos [n. red.].

III.8.Nu puteți sluji la doi stăpâni
(Matei 6, 24)

Făptuitorii

Impostorii

• Acei mireni care zic că „elimină magia” rostind rugăciuni de-ale Bisericii.
• Călcătorii pe foc, care, purtând icoana Sfinților Constantin şi Elena (şi puterea diavolului!), calcă desculți pe cărbuni aprinşi.
• Vrăjitorul care a murit şi vrăjitoarea care a fost condamnată, care aveau în casă o cameră specială („paraclis”) cu icoane, tămâie şi simboluri magice.
• Vrăjitorii care pot da sfaturi legate de săvârşirea Sfântului Maslu.

De ce murdăresc credința noastră curată cu elemente blasfemiatoare, diavoleşti?

O fac pentru a înşela pe cei creduli cărora vor să le câştige încrederea. Cu alte cuvinte, cine (chiar şi ateii!) ar îndrăzni să-i viziteze, dacă în camerele lor ar avea numai cranii? Ce-ar fi fost dacă n-ar fi fost văzută nici o icoană şi nici tămâie? Şi ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi sfătuit oamenii să ceară să li citească Sfântul Maslu?

Sunt sau nu sunt impostori?

...cele sfinte câinilor (Matei 7, 6).

Câinii (şi porcii) nu ştiu nimic despre *cele sfinte*. N-ar putea şti cum să le folosească, să le cinstească ori să le ceară binecuvântarea. Dacă ar fi să le dăm ceva sfânt, n-ar face decât să-l batjocorească. Mai rău decât atât, l-ar spurca.

Aici, câinii şi porcii pomeniți în Evanghelia Sfântului Matei sunt oamenii care se comportă față de cele sfinte aşa cum ar face-o dobitoacele necuvântătoare. În cazul de față, aceştia sunt ocultiştii şi mediumii care, pe lângă cranii, pentagrame şi altele, dețin sfinte icoane sau cruci, spurcând astfel lucrurile sfinte. Sunt oamenii care se folosesc de cele sfinte ca momeală pentru victimele lor nevinovate, iar nu pentru binecuvântare sau sfințire. Sunt oameni care, şi nu fac singuri ceea ce fac, amestecă cuvinte înşelătoare cu cuvintele bisericeşti.

O urâciune înaintea Domnului (Deut. 18, 12)

Ceea ce am spus mai sus şi, în general, orice ritual de sorginte satanică[55] este interzis explicit de Scriptură. Mai mult, tot cel ce face astfel de lucruri este urâciune[56]

---

[55] Oare atunci când ne gândim la orice ritual satanicesc, ne ducem cu gândul numai la anumiți închinători ai diavolului rupți de societate, pasionați de ocultism, rromi, „babe”, scamatori, şarlatani sau alte căpuşe sociale? Să ne amintim relatarea Doreenei: cei ce se închinau Satanei, pe lângă simpla plecare în fața lui, îşi exprimau entuziasmul sau devotamentul față de el prin exaltarea plăcerilor carnale sau de altă natură, prin batjocorirea moralei seculare şi creştine etc. Aceste forme de manifestare [dacă nu chiar acest cult] sunt larg răspândite în practicile adolescenților de azi şi de ieri. Muzica satanică, chiar dacă este puțin difuzată la radio şi la TV, este aproape la fel de răspândită ca şi cea comercială. În sprijinul difuzării ei existând sute, dacă nu chiar mii de case discuri. Este adevărat că, printre adepții acestei muzici, sunt puțini cei care practică ritualuri magice prin care să se închine

înaintea Domnului (cf. Deut. 18, 10-13). Toți cei ce se apucă de astfel de practici sunt urâciuni înaintea Domnului! (Deut. 18, 12).

Cei ce-L tăgăduiesc pe Hristos

Oamenii de acest fel nu sunt numai impostori, nu numai păgâni, ci ei Îl tăgăduiesc pe Hristos. Cum să nu fie aşa când, prin „rugăciunile” lor, ei cer ajutorul lui Satan şi nu al lui Hristos?[57]

Pocăința

Toți cei care vor să scape de iadul cel veşnic trebuie să se pocăiască. Trebuie să taie orice legătură cu lucrurile întunericului. Altfel, în Ziua Înfricoşătoarei Judecăți, Domnul le va spune: *Afară câinii şi vrăjitorii şi desfrânații şi ucigaşii şi închinătorii de idoli şi toți cei ce lucrează şi iubesc minciuna!* (Apoc. 22, 15). Aceştia vor fi aruncați în râul de foc şi vor arde veşnic.

Victimele

„Dar sunt creştini!”

De exemplu, atunci când vizitează un medium, creştinii creduli se îndreptățesc astfel: „Dar este creştin. Are icoane. Vorbeşte despre Dumnezeu”.

Aşa cum am mai spus, mediumul face aceasta pentru a vă întinde o cursă. Sfântul Ioan Gură de Aur adaugă: „Iată de ce o urăsc şi o dispreţuiesc: ea foloseşte numele lui Dumnezeu pentru a-L blestema. Spunând că este creştină, ea face ceea ce fac şi idolatrii! Dracii Îl recunoşteau pe Hristos ca Dumnezeu, dar nu încetau să fie draci (Marcu 1, 24). Domnul i-a ocărât şi i-a izgonit”.[58]

Condamnarea

---

direct diavolului. Dar, prin formele lor de manifestare [beție, sex, auto-multilare, tatuaje înfricoşătoare (blasfemiatoare), vestimentație ieşită din comun (indecentă sau obscenă), care trădează refuzul acestei lumi şi a valorilor ei, comportamente animalice numite dansuri moderne etc.], ei se dovedesc fățiş a fi instrumentele diavolului. Toți aceştia se potrivesc faimoasei zicale a lui Baudelaire: „Cea mai frumoasă şiretenie a diavolului constă în a ne convinge că el nu există”. Dacă creştinii se plâng că abia scapă de ispitele sale, sau de robia în care îi aruncă uneori, ce să mai vorbim despre ceilalți, care sunt numai botezați? Muzica satanică (pop-rock, cu zecile ei de derivate) este a doua treaptă de evoluție spre „cultul” satanei. De fapt, inițierea în „cultul” Satanei se face începând de la muzica zisă „uşoară” (mai exact a acelei părți din ea care exaltă plăcerile acestei lumi) cu nenumăratele ei derivate. Odată inițiat, „fanul” este îndemnat să nege plăcerile acestei lumi împreună cu valorile moral-creştine sau să alterneze între negare şi exaltare, după pofte..., scopul său fiind unul foarte neclar. Scăparea de acest chin infernal, pe care „fanul” îl promovează, dar de care vrea să şi scape, constă în descoperirea sensului acestei lumi: iubirea lui Dumnezeu şi iubirea dintre oameni [n. tr.].

[56] Adică este urât de El, Îi face silă [n. tr.].

[57] Canonul III al Sfântului Grigorie al Nissei.

[58] Cateheza 10.

În octombrie 1997, într-un cartier din Patras, Grecia, a avut loc următorul eveniment. O familie se confrunta cu o anumită problemă şi, în loc să se ducă la biserică, a făcut apel la un medium.

Mediumul i-a dat o sticluță cu apă, sfătuind-o să o pună într-un colț al casei, să cheme un preot şi să le facă o sfeştanie. Ei au făcut întocmai. Slujba Agheasmei s-a citit în prezența tuturor membrilor familiei, a prietenilor şi a rudelor. La sfârşit, familia şi-a amintit de sticluța cu apă pe care le-o dăduseră mediumul şi au turnat-o în agheasmă. Ce a rezultat de aici? Crucea de metal a preotului, care se afla încă în apă, s-a rupt în două.

Toată lumea a fost stupefiată!

Dumnezeu a răspuns: nu poți fi şi cu El, şi cu diavolul. Dacă eşti cu Dumnezeu şi cu diavolul, atunci eşti numai cu diavolul (cf. Matei 6, 24). Pocăieşte-te!

Măsura păcatului

Să zicem că v-ați duce într-unul din lăcaşurile lui Satan. Unde credeți că vă duceți? Nu vă dați seama că vă duceți la cei pe care Domnul nu-i poate suferi? La cei care-L tăgăduiesc, la şarlatani? Nu vă gândiți ce faceți şi cât de mare este păcatul vostru?

Saul

Regele Saul era îngrijorat în privința viitorului său, astfel că, pentru a afla ceva despre el, a făcut apel la o vrăjitoare (cf. I Regi 28). Cu toate acestea, pentru că nu s-a întors către Dumnezeu în acest moment dificil al vieții, Dumnezeu l-a pedepsit cu moarte (I Paralip. 10, 13)!

Trebuie să subliniem cu tărie următorul lucru: Dumnezeu l-a dat morții pe regele Saul numai pentru că a mers la o vrăjitoare şi nu la Dumnezeu. Saul a crezut că vrăjitoarea îi va fi de mai mare ajutor decât Atotputernicul Dumnezeu. El a crezut mai degrabă în vrăjitoare şi nu în Domnul.

Creştinul

Dacă Domnul S-a mâniat pe Saul – l-a dat morții –, care a trăit înainte de Hristos, cu cât mai mânios va fi pe creştinul care face astfel de lucruri, când el trebuie să le cunoască mai bine? Creştinul făgăduieşte „să se lepede” de Satana şi de toate mândria lui.

Saul L-a nesocotit pe Dumnezeu într-un moment dificil al vieții. Prin urmare, orice creştin care apelează la ocultiştii de vreun fel, Îl nesocoteşte pe Dumnezeu în mod asemănător.

• Aceşti oameni (creştini!) cred în vindecător, astrolog, medium, mai degrabă decât în Hristos.
• Ei cred că vor obține mai mult ajutor de la şarlatani decât de la Dumnezeu!
• Ei cred în oase de liliac, potcoave de cai, pentagrame şi câte şi mai câte, dar nu cred în Domnul şi în Crucea Sa!

Canonul

Sfântul Grigorie al Nissei îi aşează pe creştinii care urmează „mândria sataniceascã" în aceeaşi categorie cu cei care-L tăgăduiesc pe Hristos. Aceştia sunt opriți de la Împărtăşanie cel puțin şase ani![59]

Cei care fac amulete [talismane, fetişe] pe care apoi le poartă, chemându-l pe diavol prin ele, intră de asemenea sub incidența aceluiaşi canon, şase ani oprire de la Împărtăşanie.

• Deci luați seama cu grijă cum umblați, nu ca nişte neînțelepți, ci ca cei înțelepți.
• Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele.
• Drept aceea, nu fiți fără de minte, ci înțelegeți care este voia Domnului (cf. Efes. 5, 15-18).

[59] Canonul 61 al Celui de-al Şaselea Sinod Ecumenic.

Talismanul şi scrierile mincinoase[60]

Părintele Arsenie Papacioc

„Cu nimic nu e lupta mai grea decât cu tradiţiile intrate în conştiinţa poporului, chiar şi când acestea ajung să fie absurde şi să-şi piardă sensurile originare. Numai prin jertfe vechiul poate fi biruit de nou, iraţionalul de raţional.“

Î.P.S. Antonie Plămădeală

Fraţi creştini,

În ultimii ani, ni s-au oferit diferite surogate ale credinţei prin răspândirea unor filade ce se numesc *apocrife*, care sunt condamnate de Biserică. Cea mai cunoscută dintre acestea este cărticica *Visul Maicii Domnului*, retipărită de nenumărate ori, la diferite edituri, dar şi de unele parohii, acordându-i-se chiar şi „înalte binecuvântări“.

Broşura prezintă la început câteva rugăciuni obişnuite ale Bisericii, dar adaugă şi un „text“ despre care se crede că ar fi fost trimis de Dumnezeu oamenilor. Acest „text“ nu a fost acceptat de Biserică, dar unii au considerat că ar întreţine un sentiment de evlavie. În realitate, însă, apocrifa ademeneşte sufletele mai slabe nu spre o credinţă creştină, ci spre superstiţie.

Se vorbeşte acolo despre un vis pe care l-a avut Maica Domnului, în care i s-au vestit dinainte toate patimile Domnului.

Dar noi ştim din Sfânta Scriptură că la numai 40 de zile de la naşterea Fiului ei i s-a vestit de către Dreptul Simeon: *Şi prin sufletul tău va trece sabie*. Cu alte cuvinte: vei asista la răstignirea Fiului tău.

Deci nu era nevoie de un vis pentru a o „înştiinţa“ sau menaja pe Maica Domnului, deoarece i se vestise încă de la Întâmpinarea Domnului (2 februarie).

Maica Domnului ştia de calvar şi din cuvintele Domnului când le spunea ucenicilor Săi: *Fiul Omului trebuie să pătimească multe... şi să fie omorât...* (Luca 9, 22).

Încă şi din Vechiul Testament pe care îl cunoştea, cu siguranţă, Maica Domnului ştia de patimile lui Mesia.

De-a lungul vremii, Biserica s-a confruntat cu multe descoperiri şi vedenii, dar Părinţii duhovniceşti le-au privit cu circumspecţie şi de multe ori au preferat să le respingă decât să cadă în vreo greşeală. Vedem aceasta mai ales în *Pateric* şi în *Vieţile sfinţilor*.

Astfel, Sfântul Diadoh al Foticeii ne îndeamnă să nu primim nici vis, nici arătare, nici lumină, nici glas, nici strălucire, pentru că de cele mai multe ori sunt batjocură a dracilor.

Şi chiar dacă vedenia este de la Dumnezeu, El nu se supără dacă nu o primim pentru că ştie că din pricina dracilor ne apărăm (Filocalia, vol. I).

---

[60] Text preluat din broşura „Efecte înşelătoare: Talismanul, Visul, Epistolia şi altele”, Ediţia a II-a, Mănăstirea Dervent, Arhiepiscopia Tomisului, Constanţa, 2000. Am socotit potrivit să anexăm acest text la cartea părintelui Bakoiannis pentru că mulţi creştini fug de vrăjitorie, dar se lasă înşelaţi de diavol prin diferite lucrări care par nevinovate. Creştinii trebuie să se ferească de scrierile mincinoase, cum e aşa-numitul *Talisman* sau celelalte texte puse pe seama Mântuitorului sau a Sfinţilor Apostoli (fiind de ajuns să amintim aici *Evanghelia după Toma* sau *Evanghelia păcii a Sfântului Ioan* , pe care Biserica le-a respins pentru că sunt pline de învăţături rătăcite). Chiar dacă materialul părintelui Arsenie Papacioc nu e exhaustiv, el reuşeşte să tragă un semnal de alarmă [n. red.].

Respectivul răvaş susţine că „dormind Preasfânta Fecioară în muntele Eleonului, când a fost în cetatea Betleemului, a venit acolo şi Domnul nostru Iisus Hristos care i-a spus: «Maica Mea Preasfântă, adevărat vis ai visat. Iar de va scrie cineva visul tău şi-l va purta cu sine şi în casă îl va păstra, de acea casă vrăjmaşul nu se va apropia şi duhul cel necurat se va goni. Arhanghelul Mihail va fi lângă dânsul, îndreptând calea lui, iar la dreapta judecată va afla milă şi va fi primit în Împărăţia cerurilor»".

Pentru asemenea cazuri de falsă credinţă, Pravila Bisericească vesteşte cu luminat adevăr: „Dumnezeu nu voieşte să fie slujit prin minciună, căci ceea ce astăzi minciuna pare că zideşte, mâine distruge împătrit mai rău". În Pravila Bisericească amuleta este considerată un obiect făcut de oameni spre a le aduce noroc sau a-i apăra de pagube, dar care este, în realitate, un semn de necredinţă în Dumnezeu. De aceea se canoniseşte ca şi vrăjitoria, fiindcă este neplăcut lui Dumnezeu.

Siguranţa că te vei mântui este o ispită grea care îşi are rădăcina în mândrie, ispită a celui rău tocmai pentru a-l îndepărta pe om de la mântuire. Atitudinea corectă este cea ortodoxă - adică nădejdea mântuirii, nu certitudinea.

Iată o pildă în acest sens:

Un bun creştin ce era preocupat de mântuirea sa se străduia să împlinească trei lucruri. Mai întâi, ţinea să fie bine spovedit întotdeauna. Apoi punea întotdeauna pomelnice la Sfânta Liturghie şi, al treilea, dădea milostenii.

Cel mai important lucru cu care trebuie să ne prezentăm la Judecata de Apoi este dezlegarea de păcate obţinută prin spovedanie la duhovnic, nu *Talismanul*. Că nu rămân păcatele nespuse, ori la duhovnic spre iertare, ori la Judecată spre pedeapsă.

După moarte, l-au luat îngerii şi l-au dus în Rai. Primul lucru de care s-a mirat a fost că n-a întâlnit acolo pe cei care muriseră înaintea lui şi care fuseseră siguri că se mântuiesc. Al doilea, s-a mirat că a aflat pe unii la care nu se aştepta, care după socoteala omenească n-aveau şanse de mântuire. Şi cea mai mare mirare pentru el a fost că era şi el acolo, din mila lui Dumnezeu.

Asta înseamnă să ai nădejde, nu să fii sigur.

Aşa şi noi, fiind ortodocşi, nu ne vom lăsa „duşi de nas" de garanţiile unui vis sau talisman care ne promite că „la Judecata de Apoi vom afla milă". Fraţilor, fără spovedanie, fără dorinţa de a ne curăţa viaţa, nu se mântuieşte nici un creştin, chiar de ar purta la el toate talismanele din lume.

Nu este oare această promisiune că „va fi primit în Împărăţia cerurilor" o păcăleală de 1 aprilie sau un fel de asigurare ADAS?

Mai departe se spune acolo: „Iar de va scrie cineva visul şi-l va purta cu sine (...) Arhanghelul Mihail va fi lângă dânsul, îndreptând calea lui".

Niciodată nu-i va cere Hristos vreunui creştin ca, de dragul Lui, acesta să-şi vopsească barba în albastru sau să-şi pună la pălărie o pană mare de păun. La fel, nici nu-i va cere vreodată să poarte la el vreun talisman.

În schimb, Mântuitorul ne cere să ne purtăm crucea vieţii cu răbdare.

Apostolul Iacov spune: *credinţa fără fapte este moartă.* Iar faptele înseamnă să împlinim poruncile lui Hristos din Evanghelie.

În schimb, omul care poartă *Visul* sau *Talismanul* împlineşte porunci omeneşti şi crede că acestea îi vor aduce mântuirea. El caută o credinţă ieftină, care nu-i cere nici un efort. Credinţa lui se află în buzunar şi nu se cere dovedită prin fapte bune. Se laudă cu *Talismanul* şi-i găseşte diferite întrebuinţări: vestă antiglonţ, paratrăznet, le atribuie putere de exorcizare.

Se mai spune acolo că „din acea casă în care va fi păstrat, duhul rău va fi gonit". Dar Sfinţii Părinţi spun că diavolul are îndrăzneala să intre şi în biserică şi în Altar, numai în Sfântul Potir nu-i îngăduie Dumnezeu să intre. Deci, de vom crede că nu va intra în casa ce are *Talismanul*, se îmbolnăveşte dracul de râs şi trebuie spitalizat.

Iată cât de grosolană este înşelăciunea vrăjmaşului pentru cei creduli şi cu câtă obrăznicie se foloseşte el de numele Maicii Domnului şi al Arhanghelului Mihail

pentru a înşela. Aceasta din cauza urii nestăvilite pe care o are faţă de Arhanghelul Mihail, care i s-a împotrivit, şi faţă de Maica Domnului, care i-a zdrobit capul.

Mai nou, se face reclamă pe posturile TV la diferite lănţişoare cu cruciuliţe aducătoare de noroc şi câştig care, zice-se, au girul Ierusalimului.

Iarăşi o credinţă care nu-ţi cere nici un efort.

Dar un proverb românesc spune: „Dumnezeu îţi dă, dar nu-ţi pune în traistă".

Un altul german: „Dumnezeu ajută pe marinar la vreme de furtună, dar timonierul trebuie să fie la cârmă".

Înţelepciunea popoarelor arată de mult prăpastia dintre credinţă şi credulitate. „Iubesc naivitatea, spunea cineva, dar nu la bărboşi." Bărboşii se cade să fie înţelepţi.

Cumpărătorii dornici de noroc şi-au achiziţionat bijuteria miraculoasă doar, doar cocoşul bătut din poveste va aduce punguţa cu doi bani (Bingo).

Niciodată nu vom trăi fără probleme şi fără săbii îndreptate împotriva noastră, dar toate acestea nu trebuie să ne descurajeze. Nu trebuie să ne dăm bătuţi. Dumnezeu ştie necazurile noastre, dar ne curăţeşte prin ele, aşa cum se arată aurul în cuptor.

Dumnezeu ne-a mântuit prin Cruce, nu prin dreptate, nu prin minuni. Pe Cruce Hristos era biruitor, iar Satana era învins.

Deci nici un creştin nu este scutit de crucea sa, pentru că aceasta este un dar de la Dumnezeu spre mântuire.

Suferinţa nu este numaidecât o pedeapsă, dar, chiar dacă ar fi, ea este un canon care ne ajută să ne îndreptăm, să ne întoarcem la bine.

De vreţi să vă pregătiţi pentru viaţă şi să nu aveţi surprize, bune sunt studiile, bună e ingineria şi mai bună este meseria – brăţară de aur –, bună este tehnica, bune sunt limbile străine, dar cea mai temeinică pregătire este studiul Calvarului şi al Golgotei. Asta este şcoala practică şi tehnică, asta este adevărata şcoală profesională a meseriei de *om* în lume.

În concluzie, „dorim" vânzare bună celor care comercializează aceşti idoli în miniatură: *Visul*, *Epistolia*, *Talismanul* şi bijuteria de la Ierusalim.

Iar puţin credincioşilor care le cumpără înşelare uşoară dacă sunt slabi. Dar să nu fie nimeni slab! Amin.

Despre rugăciune

Chiar în timp ce te rogi o să vină duhuri rele să-ţi schimbe mintea de la rugăciune, dar nu te teme.

Nu există creştin sau monah care să nu fie ispitit când se roagă. Să nu te agiţi, să fii calm, că tot apuci să zici ceva.

Cu o râvnă care se naşte în toţi ai vrea numai să faci mai mult. Dar nu, tu roagă-te cu măsură, mulţumeşte-te cu daruri mici. Nu-i convine deloc satanei că te rogi şi, ca să te împiedice, îţi dă de lucru. Acesta e semnul că noi facem lucrul bun. Ia să te gândeşti la lucruri deşarte, să vezi că nu te mai opreşte. Are şi el libertatea să ne ispitească, atât. N-ar putere, e un tolerant dracul.

Nu faceţi greşeala să-l blestemaţi. Cu dracul nu se stă de vorbă. Decât cu: „Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă pe mine, păcătosul". Fuge dracul de puterea numelui lui Iisus.

Dacă uiţi să zici, îţi revii cu greu, agitaţia îi convine satanei, că nu eşti în stare să-ţi mai revii. Harul lui Dumnezeu nu vine unde-i mâhnire, unde-i întristare, deoarece cu o astfel de bogăţie nu ştii ce să faci şi o risipeşti. Deci să ai o stare de veselie pe unde trăieşti, care înseamnă şi o stare de rugăciune şi o trăire creştină.

Când sunteți trişti, gândiți-vă la lucrul acesta: „Stai, că este ceva drac aici!”. Şi nu acceptați, rugați-vă la Maica Domnului. Cât poate Dumnezeu cu puterea, poate şi Maica Domnului cu rugăciunea.

Sfinții povestesc că odată a venit diavolul la uşa unui călugăr. Împingea diavolul să intre, împingea şi călugărul pe dinăuntru să nu-l lase. Şi se ruga în timpul acesta: „Doamne Iisuse, ajută-mă!”.

Dar dracul împingea mai tare şi era mai-mai să-l biruie când, de teamă, a strigat călugărul cât a putut: „Doamne Iisuse, ajută-mă!”. Şi imediat a dispărut diavolul şi lângă el a apărut Mântuitorul: „De ce n-ai venit până acum?“, L-a întrebat călugărul. „Am venit când M-ai chemat cu adevărat.“ Deci rugăciunea şi gândul la Dumnezeu, dacă nu pleacă din inimă, sunt spoială.

Câți dintre noi nu pățim asemenea călugărului la uşa sufletului nostru?

Zicem că ne rugăm, zicem că ne împotrivim păcatului, dar numai când suntem copleşiți, în momente de mare cumpănă ne gândim cu adevărat la Dumnezeu. O clipă înseamnă un timp şi un suspin înseamnă o rugăciune. Rugăciunea este un mijloc neapărat folositor, dar trezvia e un scop atins. Trebuie ştiut că mult se teme diavolul de omul treaz, cât mai treaz.

CUPRINS